

אשדות
אייחוד
90
שנה

גלן מספר 151

אשדות איחוד חוגגת 90

פתיח

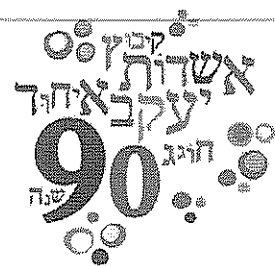
יום עלייתה של אשדות לקרקע גשר-נחלים, לפני תשעים שנה בדיוק, הוא אירוע מרגש בכל קנה מידה, ויעידו על כך פרצופיהם המחייכים של מאות אשדותים מאושרים, שהניחו לרגע את מצוקות ההווה ואת ה-יאכלו לי שתו לי, שחלקנו נגועים בו, ויצאו במחולות. אתה רואה במדרכות פרצופים מחייכים, אתה מגלה אנשים שנקהלים לחזרות מופע הקסמים ומוחאים כפים בהתלהבות חסרת מעצורים, כמו אותם עצי פיקוס עבותים שנגזמו למשעי, ונושאים עליהם עשרות נוריות שמאירות את היפה והמלכד שבחינו. כמו אותו מגדלור גאה שנצבע לבן. חבל שאחדות כזו מופגנת לעיתים כל כך רחוקות.

וביום חג זה, ראוי שנוכח את אותו דור נפילים, דור המייסדים - שהתנחל על קרקע בתולית צחיחה וצרובת-שמש, והצמיח ממנה עצים שכולנו נהנים מפרותיהם, וגאים לחבר אליה מחדש את בנינו, ששבים ומוכיחים שאין תחליף לשורשיות ואין מילה נרדפת לבית, כמו שכתב דורון ר' ברשימתו הגאה בדפים אלה.

שנמשיך ונהנה מפרי יצירתנו ושנעמיק את אחיזתנו בקרקע שכולה שלנו.

חג תשעים שמח!!

אירית ואבנרון
צוות העלון

ציור המגדל - א. חזן 1983

ברכת מנהל הקהילה

<p>בבית שלנו, באשדות, יש ברי-מזל שנולדו כאן; גם ילדים שלנו, של כולנו, שמרגישים בית; יש פה המון ילדים שכשישאלו אותם מאיפה הם? מה הבית שלהם? הם יענו: אשדות יעקב.</p> <p>יש כאן רבים שהם בין לבין, בין שני בתים; מתמודדים על להרגיש בית; אם הם בקיבוץ, אם הם בהרחבה - כולם היום אשדות; אלה גם אלה; בעצם כולנו, כאן בבית, יוצרים לנו תחושה של בית, מעניקים אותה לילדינו, בונים "כאן על פני אדמה" בעיבורם של "שדות שבעמק".</p> <p>בונים כאן בית על בסיס העבר, יוצרים הווה משותף, בונים עתיד משותף.</p> <p>בבקר התייחדנו בבית הקברות עם מי "שבזכותם".</p> <p>"ובזכותנו?" - אנו כולנו בחרנו בזכות; הזכות להיות אלה שבונים את אשדות מחדש, כותבים כאן דף חדש המחבר את שרשרת ה-DNA האשדותי איתנו; שבחרנו, שבחרו את הזכות להמשיך יחד את הדרך.</p> <p>שנצליח.</p> <p style="text-align: right;">דורון</p>	<p>חג שמח!</p> <p>אני מוצא עצמי מתרגש באופן אמיתי בימים האחרונים. מתרגש מעצם העובדה שזה אכן חג לקיבוצנו - קיבוץ אשדות יעקב איחוד שיצר כאן קהילה מגוונת של חברים, שהעניק לבניו תחושה של בית להתגעגע אליו (אם לא חיים בו), שיצר באמצע ספר המדבר הזה (עיינו בתמונותיו של אליהו כהן) גן פורת, שהקים עסק למופת שמכלכל בכבוד את בעליו.</p> <p>ואני מרגיש, כן מרגיש, שאשדות בחרה להרחיב את ההשתייכות למותג הזה שנקרא אשדות יעקב אל נוספים שבחרו לחיות כאן עימנו כחברים באגודה קהילתית משותפת, וגם הם רואים במקום הזה בית, בית שלהם, בית משותף, בית המחבר אנשים פרטיים שבחרו בדרך-חיים קהילתית לבין אנשים פרטיים שבחרו לחיות חיי קהילה שיתופית, כוללת אתריות הדדית זה על זה המקיימת גם עסק משותף משלה. זה לא פשוט.</p> <p>אבל יש לזכור: 'בית קרפי' ומגרש הכדורסל, וכן מגדל המים, שבעבור חברי הקיבוץ הינם מצע צמיחה, ערש המיתוסים וזכרונות הילדות, הינו היום חלק מתבנית נוף של כולם - כל תושבי אשדות.</p> <p>אני שמח בכך, שאשדות היום הינה נחלתם של רבים - חבריי לקיבוץ, חבריי לאגודה קהילתית שיש בקרבם אנשים נפלאים שרוצים לקיים יחד בקהילה שלנו, ותושבים רבים. כולם אשדותים.</p>
	<p>בית.</p> <p>תחושה של בית.</p> <p>ארבעים שנה שבכל פעם שאני מגיע לבית של ההורים שלי בפ"ת אני מרגיש בבית.</p> <p>ארבעים שנה שבכל פעם כשאני חולף בכביש 90 על פני 'האיי' אני מרגיש כבר בבית.</p> <p>ארבעים שנה שאני יודע שלעולם לא ארגיש לגמרי בבית.</p> <p>הענקתי את הביטחון המלא בתחושת הבית לילדים שלי; לרות, שאין לה בית אחר.</p>

אהובתי אשדות

ברכה לחג ה- 90

את השורות הבאות, הכל-כך מרגשות, כתב וקרא
שאל שימרון ז"ל (אז מזכיר הקיבוץ בקדנציה שניה)
 לכבוד יום הולדתה ה-67 של אשדות, ויש בהן לבטא
 את אהבתו הגדולה למקום שבו נולד וגדל. תודה
 לאסתר, אלמנתו, על שהסבה תשומת ליבנו:

אשדות בת 67

- כבר לא צעירה אך עדיין רב כוחה במותניה.
- נעה בכבדות במסילתה, אבל בביטחון ושלווה של מי שיודעת את דרכה.
- נוטה לשקוע בתנומות ההרגל והשיגרה, אך נזעקת מפעם לפעם על ידי חרדת הקיום ותביעת השינוי.
- יש בה את החכמה המתונה של זקני השבט, וגם את הברק חסר הסבלנות של נוער מתבגר.
- לפעמים עוברת עליה הרוח הרעה של הכעס, הקנאה והקטנוניות. ובאים לה גם ימים של חסד, פיוט והתעלות.
- היא מתאמצת להתאים עצמה לכולם: למבוגרים, שעבורם היא האחת והיחידה; ולצעירים, היודעים שיש יפות ממנה. לאלה שמסרו לה את מיטב שנותיהם, ולאלה שעדיין לא הגיעו אל סוד חינה.
- רוצה להיות אם ובית כאן ועכשיו, וגם להיות חלום רחוק, בלתי מושג אף פעם.
- היא זיכרון שאין יפה ממנו למי שהיה עימה בנעוריה, והיא תקווה גדולה למי שמאמין בה, אף על פי כן ולמרות הכל.

בת שישים ושבע אשדות שלנו.

יום הולדת שמח לך!

שתהיי לנו בריאה תמיד!

שאל שימרון ז"ל

לכבוד יובל ה- 50 לאשדות, כתב בן הקיבוץ שייקה פייקוב שיר:

*בְּזִכְרוֹתֵם שֶׁל אֲנָשִׁים כְּאֵלֶּה
 אַתֶּם גְּדַלְתֶּם כְּאֵן.
 בְּזִכְרוֹתֵם שֶׁל אֲנָשִׁים כְּאֵלֶּה
 פְּרָדַס פְּרִיזוֹ נָתַן.*

*בְּעֶזְרַת תְּעֻצּוֹמוֹת הַנֶּפֶשׁ,
 מְכוּסָה בְרוּחַ הָאֵדָם,
 הֵם לָקְחוּ מִדְּבַר צְמָא לְמִים
 וְעָשׂוּהוּ גֵן בְּמוֹ יָדָם.*

בחלוף 40 שנים נוספות, עומד אני כאן כנציגם של כל חברי "נוף אשדות", המאחדת את כלל חברי הקיבוץ ותושבי השכונה, ומתכבד לומר – תודה לוותיקים, שחלמו, יצרו והקימו את כל היש הגדול והאהוב, שבגללו, כולנו החלטנו להצטרף ולבנות בו את בתינו.

אנו גאים ומרוצים מבחירתנו זו, ושמחים להיות חלק בהפיכת אשדות לאשד אחד גדול ועוצמתי של חיים, קהילה והוויה משותפת. אשדות יעקב איתוד, מהווה את שערו הדרומי של עמק הירדן, וכמגדלור רב עוצמה לכל יישוביו, כדוגמא מוצלחת ליישוב מבוסס, עשיר בתרבות, עם מערכת חינוך גדולה וערכית, קולט ומתרחב, ופועל ללא ליאות לשילוב הנקלטים בהווי וחיי הקהילה, תוך שמירה על מסורות העבר, עם חידושי ההווה וצפי לעתיד. בעשור האחרון נקלטו בהצלחה רבה כ- 100 משפחות חדשות.

כולנו מאחלים ומייחלים שב-10 השנים הבאות, נזכה לקלוט עוד 100 משפחות, ונמשיך במעשה הבניה והביסוס של המקום.

זה כבר 90 שנה עומדת אשדות זקופה וגאה, וביום במיוחד, כולנו גאים על היותנו אשדותיים, רק 90 שנים חלפו, והעתיד נראה וורוד ומבטיח, אז – אשדותיים, קדימה אשדותיים!

ניב ליש – יו"ר האגודה הקהילתית "נוף אשדות"

לבית אשדות יעקב איחוד – בהגיעכם ל-90

לחברי אשדות שלום וחג שמח,

סיפרו לי שהמייסדים הגיעו לכאן לפני שנים רבות, בתנאים לא תנאים, מארצות רחוקות וברוח האמונה והדבקות הצליחו להיאחו באזור זה (ללא מיזוג...!!) -

אתם חוגגים כעת 90 שנה של בניה, עשיה, פיתוח ושגשוג – ואני הגעתי אליכם בסך הכל לפני כ- 90 יום... (ברוטו !)

במעט הזמן שאני באשדות, יום בשבוע, אני נפגש בעיקר עם בעלי תפקידים בקיבוץ וב- "לוג".

מיד עם הגעתי, קל היה להבחין באווירת המקום, בגאווה היחידה, בשייכות וברצון של החברים לקיים קיבוץ יפה וחזק באזור המדהים הזה.

מצאתי אנשים מחייכים ומאירי פנים – דבר שלפעמים נעלם מעינינו בתוך חיי היום יום. אני מתרשם מאד מהמאמצים הנעשים כל הזמן לחזק ולפתח את הקשר של הקיבוץ ושכונת ההרחבה, וכן את החלטתכם הראויה לאיחוד מערכות החינוך עם השכנים.

מהלכים אלו אינם קלים, אינם מידיים ודורשים מאמץ ופתיחות מצד כולם. בעיני, הקהילה היא העיקר, היא אשר מגדירה לנו את איכות חיינו, והשילוב הנכון בין הדורות חיוני וחשוב.

ומה בדרך כלל אדם רוצה ??

משפחה אוהבת, בריאות טובה, חינוך ובטחון לילדינו ונכדינו, תוכן ומשמעות בחיינו, שייכות לקהילה ואושר (וגם קצת עושר לא

מזיק..)

להביא פתרון להרחבת הישוב ושגשוג – כבסיס להתפתחות ב 90 השנים הבאות.

אני מאחל לבית אשדות יעקב איחוד פריחה, שגשוג, המשך התפתחות, חברות ודעות בין האנשים. ושניפגש בחגיגות ה-100 ...

שמוליק לשם – יו"ר הקיבוץ

לחברי אשדות איחוד ביום חגכם,

אנשים נפלאים באמצע הדרך ואתכם אהבתי לצעוד.

ב- 90 שנות עשיה בניתם בית מתחדש וצומח כל העת.

יצרתם ושימרתם תרבות של מקום כל כך מיוחד, מכיל, ערכי, חברי ואיכותי. לעיתים צריך שישקף לכם זאת מישהו מן החוץ, וזכיתי.

איפשרתם לי להכיר ולעשות בביתכם ולביתכם.

גם ברגעים קשים ידעתם לשמור על תרבות של מקום שבו מתקיים שיח אמיתי, דיאלוג ופתרון מחלוקות בדרך כלל בהסכמות וברצון טוב.

התרגשתי אתכם בפתיחת תערוכת אמני אשדות איחוד לדורותיהם ונפעמתי מעוצמת ומשפע היצירה שמקורה באשדות לאורך כל שנות בניית הבית.

מאחל שתמשיכו כך בדרככם המיוחדת לשיאים ולפסגות של הצלחה.

המשכתי בדרכי ואתם בליבי. רוני קינן, המזכיר לשעבר.

האגף הכלכלי הוא האמצעי לקיום הקהילה - ועלינו מוטלת האחריות לקיים, לפתח ולהגדיל אותו על מנת לספק לקהילה את הכלים לפיתוח ושגשוג חברתי, בכדי שנוכל להמשיך לשמוע את צחוק הילדים בשבילים. הקליטה והבניה, הם נושאים מרכזיים בסדר היום הקיבוצי, אך מתסכל ומרגיז בחוסר יכולתנו לממשם כראוי.

אנשים רבים פועלים, ללא הפסקה, במסגרת האפשרויות העומדות בפנינו, על מנת לנסות

קרנבל היישוב - שיר תהילה

<p>לא רוצה צפיפות ודוחק רוצה חיי קיבוץ.</p> <p>אני רוצה לחיות רק באשדות זה המקום הכי הכי טוב נולדתי כאן, אני שייך לפה אשדות שלי, אשדות. יש לי רק חלום, לראות את אור היום. להרגיש את האויר ושלא יהיה קריר כולם יודעים, כולם שומעים את שירי האשדותיים: "גם ביום וגם בלילה אשדותיים"</p> <p>זה יהיה השיר הבא, השיר הבא של השכונה השיר הזה כה מצליח את הדקל עוד יפריח.</p> <p>שנחיה ונהנה ואשדות תמיד תהיה, שנאהב ונשמח ונמשיך לחיות יחדיו באשדות יעקב היפה והמיוחדת ביתנו האהוב אין דרך אחרת! קבוצת "התותחיים"</p> <p>היישוב שלי שוב חוגג ומציין: גדלתי בשנה, ורציתי וחשבתי להקדיש לו גם שיר הלל, גם מנגינה. ולערוך לו מסיבה נחשקת לטף, לוותיקים למבוגרים, ושכל אחד יראה שאשדות בת תשעים! קבוצת "המנצחים"</p>	<p>יום חמישי לפנות ערב. חברים וילדים רבים מתקבצים סביב הדשא המוריק, מחולקים לקבוצות ומופעלים על ידי אסף אור וחברתו ועם עדי גל. הקבוצות התבקשו לבצע מספר משימות, אחת מהן לכתוב חמסיר לאשדות החוגגת 90. באוירה נהדרת ביצעו הקבוצות את המשימות. להלן כמה מן הברכות.</p> <p>שלום לכם חברי הקיבוץ הצטרפנו אליכם מאי שם בחוץ באנו לכאן לגור בהרחבה לפזר ולחלוק חום ואהבה וגם אם לפעמים אנחנו קצת שונים ולא תמיד הכל מקבלים ומבינים פה בנינו את בתינו וכאן נחיה אוהבים ומעריכים – יהיה מה שיחיה. קבוצת "המבריקים"</p> <p>לוותיקי אשדות שלנו בזכותכם היישוב הוקם חזק ואיתן, ישוב מגוון עם הרבה ילדים ושמחת חיים יישוב רב דורי מצויין תודה לכם על החזון והעבודה הקשה אנחנו כאן להמשיך איתכם באהבה – דור ההמשך. קבוצת "המופלאים"</p> <p>לא רוצה לגור בחיפה לא רוצה גורד שחקים לא רוצה את כל הרע לי זה לא מתאים.</p> <p>לא רוצה עשן ופיח לי בכלל זה לא נחוץ</p>
<p>סוף בעמוד הבא</p>	

קרנבל היישוב - המשך...

משהו טוב לתברי אשדות יעקב
מזל טוב וברכה מכל אנשי ההרחבה
שהדשאים יוריקו
שתמיד תצליחו
שתבוא הברכה
ושגם בשנה הבאה
תהיה לנו תגיגה!
קבוצה שלא זוהתה

קרנבל ה-90

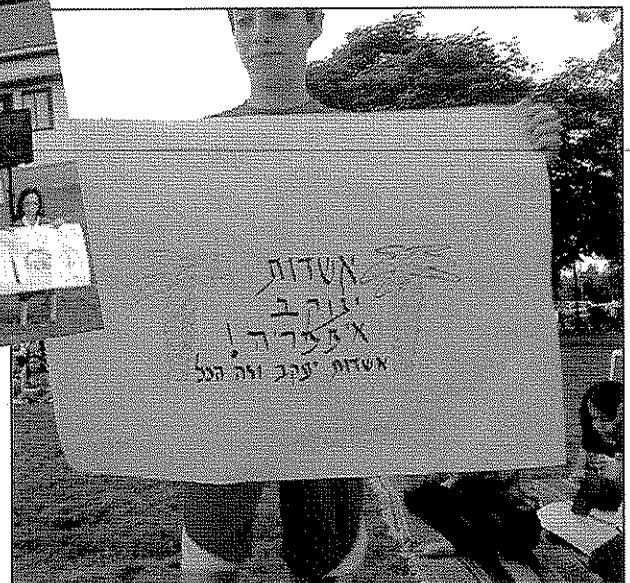
עשה לי כסף
טוב להתקלף מהיום-יום.
לצאת לשמחה, לצחוק ולהזכר.
מאורגן יפה, צבעוני, תשעים לאשדות
מחזקת את ידי העושים – בשקט ובלי הרבה
צילצולים.

הרבה תודה, וזמן להבלים הרבה וזמן להביט
בעיניים
והרבה זמן לחשוב על כל אלה יחד!

רנה פלג

צילומים סולריים – עדי גל

שמעון פרס
הנשיא התשיעי של מדינת ישראל

ברכת נשיא המדינה לשעבר לחגיגות במלאת 90 שנים לקיבוץ אשדות יעקב

אוקטובר 2014

חברי ותושבי קיבוץ אשדות יעקב היקרים,

זכות היא לי לברככם ביום חגכם, במלאת תשעים שנים לייסודו של קיבוצכם הפורח ויפה הנוף בעמק הירדן.

חברי הגרעין המייסד, שנתמזגו בו עולים חדורי שליחות וחלוציות מרוסיה, לטביה, גרמניה ופולין, גאלו את המקום במהלך העלייה הרביעית, ותקעו בו יתד ציוני לתפארת: רכבת בעמק, אמת המים ומפעל החשמל בנהריים, מפעל "אשד", רפת, שדה תעופה אזורי וגן ירק מרשים בלב השממה הצחיחה, שבו אף הייתה לי הזכות לעבוד בימים של דוחק ומחסור.

ממרומי פוריה ואלומות צפיתי מזרחה אל עבר אותם החולמים באשדות יעקב, שלא חדלו לפרוץ דרכים, והוכיחו שגם האדמה הסרבנית ביותר נסוגה מפני רוח האדם.

כך גם אתם - ממשכי הדרך - הפכתם את אשדות יעקב לקיבוץ מרהיב ומשגשג, שוקק חיים ואיכות חיים, נווה לקהילה מלוכדת, שוחרת חינוך טוב לילדיה, עשירה בתרבות ובפעילות חברתית, מובילה תעשייה וחקלאות מתקדמות, ודבקה בערכי הרעות, הלכידות והערבות ההדדית אף בעיצומם של תהליכי שינוי באופי ההתיישבות הקיבוצית כולה.

בביקורי בעמק הירדן, נחקק בליבי המפגש עם תושביו ובעיקר עם הילדים ובני הנוער הנהדרים - דור העתיד של המדינה.

ביום חגכם מגיע לכם לזקוף ראש ולהתגאות בכברת המסע שעברתם, במעשי ידיכם ובשאר-רוחכם. אני מאחל לאשדות יעקב, שימשיך וינסוק מעלה, מתוך תקווה ואמונה, בתשעים השנים הבאות כבתשעים השנים שחלפו.

עברכם מפואר, שורשיכם עמוקים - ועתידכם מזהיר לא פחות!

שאו ברכה - וכה לחי. תשעים שנים זוהי רק ההתחלה!

שמעון פרס

ראש הממשלה
Prime Minister

ירושלים, ג' תשון תשע"ה
27 אוקטובר 2014
מזהה מולי: 353718D

ברכת ראש הממשלה לרגל תשעים שנים להקמת הקיבוץ אשדות יעקב איחוד

חברות וחברי קיבוץ אשדות יעקב איחוד היקרים,

כימים אלה אתם מציינים תשעים שנים לעליית קיבוצכם על הקרקע. בספטמבר 1924 החליטו שלושים וחמישה חברי תנועת 'החלוץ' יוצאי לטביה להקים יישוב יהודי בארץ ישראל שנבנה על ערכי השוויון, השותפות והעבודה.

תנאי הפתיחה היו קשים מנשוא: הריחוק מכל יישוב, החוס הכבד והיות יישובכם יישוב ספר לא הרתיעו את המייסדים מהחלטתם. על מעשה ציוני מעין זה נאמר - "במקום בו תחרוש המחרשה היהודית את התלם האחרון, שם יעבור גבולנו".

הצלחה נוספת של מייסדי הקיבוץ הייתה חינוך דור הבנים להמשך מעשה ההתיישבות בו התחילו. דור הבנים אימץ בחום את אמונתם ודרכם של חברי הגרעין המייסד והביא לפריחתו ושגשוגו של קיבוצכם. בזכות נתישותכם, אמונתכם ומסירות הנפש שלכם הצלחתם להתגבר על קשיים ומשברים שפקדו את קיבוצכם לאורך השנים.

לרגל יום תגכם אני מאחל לכל חברי קיבוץ אשדות יעקב איחוד שתמשיכו בעשייתכם הציונית. הפריחו את שממת ארצנו, שמרו על גבולות ארצנו וכך תתרמו לקהילה, לחברה ולמדינה.

שאו ברכה.

ב ב ר כ ה ,
בנימין נתניהו

Jerusalem, Israel

הבית - הקיבוץ - המשק לחברי אשדות בחג ה-90

שנים של קיום הבית, הקיבוץ, המשק, אפשר לומר: זהו סיפור של קשיים, של טעויות, של פילוג, של תפניות בתפיסות עולם. זהו סיפור של חגים ואירועים תרבותיים מפוארים שהטביעו חותמם על התרבות הישראלית.. אני מסתכל סביבי ומרגיש גאה להיות חלק מסיפור חיינו באשדות יעקב. סיפורו של חג.

**אשדותים קדימה אשדותים היי היי
גם ביום וגם בלילה אשדותים
ישמחו ישמחו האשדותים**

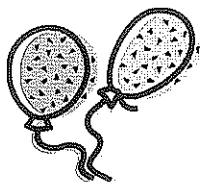
ולהמשיך לשיר עד לחג המשק הבא.
בהצלחה!

אהר'ה הדר

לאשדות יעקב איחוד
יום הולדת 90
זמן לעצור ולברך על הקיים
ולאחל המשך בניה, עשיה ויצירה
שהחיוך, וחדוות היצירה ילוו אתכם בהמשך
הדרך
שתדעו לבחון ולכלכל צעדיכם בתבונה.
ויחד, חברים ומנהלים תצעידו את אשדות
להישגים בשנים הבאות!

מאחלים אבי וצוות הנה"ח

כן, בדיוק בסדר זה של החשיבות. זהו המארג הנכון שמכיל את סיפור חיינו. על אדמות "משק גשר" ו"אדמות דלהמיה" נוצר סיפורה של אשדות-יעקב, מגדולי וממפוארי הקיבוצים בארץ, ומנותני הטון בתנועת "הקיבוץ המאוחד", התנועה הקיבוצית שהמשיכה את דרך "גדוד העבודה ע"ש יוסף טרומפלדור".

כתבים, צילומים, ציורים, דוחו"ת שונים, מסמכים ושמועות, כל מה שנצבר בתיקים ובזיכרון האישי והקולקטיבי. כתבי קודש בהיסטוריה של הקמת הבית הלאומי היהודי בארץ ישראל במאה ה-20.

חברי אשדות יעקב לדורותיהם, כתברה משימתית, מתקופת העלייה השלישית ואילך, שותפים מלאים בכל שלבי בנייתה של המדינה: מהפלוגות של גדוד העבודה בכבישי הארץ, מחצבות ירושלים, כריית מלח בסדום. הפלחים שחרשו בגלעד ובאדמות עזה והנגב; קבוצת הבניין והנגרים שסייעה בבניית המשטרות הבריטיות להגנת הגבולות מפני חדירת כנופיות; החברים המגויסים ל"פלוגות הלילה" של וינגייט; עשרות החברים שנשלחו על פי החלטות אסיפה לצבא הבריטי ו"הבריגדה היהודית"; הנוטרים; חברי הפלמ"ח; התמיכה הכספית העצומה שהעניקה אשדות יעקב למימון פלוגות הפלמ"ח; משפחות חברים שנשלחו לקיבוצים אחרים לעזרה; שליחים להדרכה בתנועת ה"חלוץ" בחו"ל וקליטת עלייה; פעילים מגויסים במסגרות הארציות השונות; והתרומה שאין אפשרות למדוד אותה: הקמת ישוב על הגבול, קיומו לאורך שנים ותרומתו הביטחונית במלחמת העצמאות; בניית משק חקלאי ותעשייתי; וסליחה שלא הזכרתי הכל.

הגשמה מלאה של חיים, ולא רק מילוי משימות, באה לידי ביטוי במערכות חינוך ויצירה, וכן בשילוב בין שני הרעיונות הגדולים: ציונות ושיתוף. הגשמת הציונות, ובמקביל יצירת חיים של שיתוף על בסיס של שוויון בין החברים. היום, לאחר תשעים

מסיפורי אשדות – סיפור בלשי מקומי

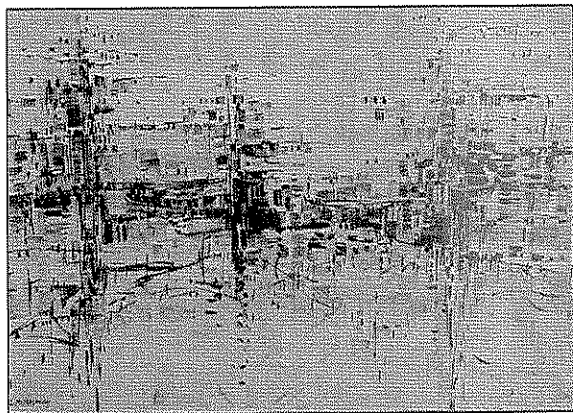
גיחה נוספת לארכיון ומבט על התרשים הגרפי של חלקת הילדים גילתה בסמוך לקברו של טל פלג ז"ל את השם – יונתן דמלין? מה השם הזה? חזרה לחזר האוכל לגלילה ושרוליק ברקאי מגלה כי דמלין הוא שם הנישואין של דר' בלק והשם בלק הוא שם נעוריה!

נפתרה התעלומה!

מפת חלקת הילדים נתגלה במספר שורות צפונה גם של הבן השני – גיל.

אכן, דר' בלק שכלה שני ילדים קטנים אשר קבורים ב'בית העולם' אצלנו ושמה של הרופאה אשר שירתה שנים רבות את הציבור האשדותי שב וחזר אל תוך הסיפור האשדותי.

שאל וחקר והעלה על הכתב – חגי ברון

הוקדש לזכרה של ד"ר מעינה בלק ז"ל

* הרצפלד, חלוץ, איש העליה השנייה, ממייסדי מפלגת אחדות העבודה, בין יוזמי הקמת ההסתדרות. ח"כ מהכנסת הראשונה עד החמישית. נודע בפעילותו למען יישוב א"י בעיקר של ההתיישבות העובדת. חובב ניגונים ושילב בפעילותו את שירתו. סיים כל טקס בשיחת 'שורו הביטו וראו, מה גדול היום הזה, היום הזה'... הפך לאגדה עוד בחייו. נפטר ב-1973 בגיל 83.

בתוך אוספיו של חגי ברון הנמצאים בחדרי מגדל המים המשופץ (תרומת לוג לשנת ה-90), ניבטת תמונת נוף גדולה ובתחתיתה, לוחית הקדשה לדר' בלק (ראה צילום). תמונה זו היתה תלויה שנים רבות במרפאת קופ"ח כללית באשדות (היום המספרה ומרפאת השיניים).

מי היתה דר' בלק? ומה היו מעשיה באשדות שזכתה למחווה כה גדולה?

במסע לגילוי המידע אודותיה נמצאה תמונה של הפתיחה החגיגית של מבנה המרפאה החדש בשנת 1966.

בתמונה רואים את אברהם הרצפלד*! שהוזמן במיוחד לטקס, בלה צפריר ז"ל אחות המרפאה, אסתר גור ז"ל סייעת רופא השיניים, ורוזה רפפורט ז"ל, ישעיהו פונדק ז"ל (מזכיר הקיבוץ באותן שנים) וכן במרכז התמונה – דר' בלק.

תוך כדי חקר וחיפוש הזכיר מישהוא מהוותקים כי דר' בלק היתה חולת כליות וכן היו לה 2 ילדים (מאומצים?? לא ברור) אשר נפטרו בצעירותם ונקברו בבית הקברות שלנו.

בנסיון להתחקות על קבריהם טען שאול ינאי כי לא נקברו באשדות כיוון שבידו כל רשימת הקבורים בחלקת הילדים ושםם לא מופיע!

בישיחת הפרלמנט סביב השולחן בארוחת-צהריים הועלה הנושא על ידי חגי ברון ומיד – רנה פלג קפצה ואמרה: "קברו של אחד מילדיה של דר' בלק נמצא בסמוך לקברו של בני טל ושם הילד – יונתן!"

דרכה של קבוצת הכדורסל המיתולוגית הפועל אשדות יעקב / הפועל אשדות יעקב – אפיקים מאת - אמנון פז*

יעקב. לליגה זו נרשמו כבר 12 קבוצות והפועל אשדות יעקב היתה אחת מהן. קבוצות נוספות מן ההתיישבות היו: משמר העמק, מעיין ברוך, בית אלפא, ומאוחר יותר: גבעת חיים, גבעת ברנר, יגור, גבת, שער הנגב ונען. בקבוצה המקומית כיכבו בין השאר דני ארז, יגאל דר ז"ל (ששיחק שנה קודם במעיין ברוך בהיותו בן 17 בלבד), משה (מוסה) דניאל שבא מחולתה, איתמר דותן, יוסף דריזין, אלן בורכוב, יוסי קינן, אמיר ראובני, מאיר ברזילי ז"ל, דן שומרון ז"ל, משה לביא ז"ל, יואש אלרואי, אבנר ורד ואחרים. בשנה זו סיימה אשדות את הליגה במקום החמישי המכובד. עלי לציין שהפילוג, שהחל בשנת 1951, לא השפיע על קיומה של קבוצת הכדורסל שבשורותיה שיחקו שחקנים משני האשדותים כאחד...

"המגרש הלבן"

חמש שנים שיחקה הפועל אשדות יעקב בליגה הראשונה. בשנים 55/56 סיימה במקום השמיני. בשנים 57/56 סיימה את הליגה במקום ה-9. בשנים 58/59 סיימה את הליגה במקום ה-10. בשנים 59/60 סיימה את הליגה במקום האחרון וירדה לליגה השנייה. בשנתיים הראשונות שיחקה הקבוצה ב"מגרש הלבן", כך קראו לו, היות והיה מכוסה בחזרה לבן בוהק. את הקווים סימנו בשמן ריסוס והלוחות של הסל היו מקרשים. המגרש עמד סמוך לחברת הילדים הישנה, בקרבת הצימרים של היום. המשחקים נערכו בשעה 4 אחה"צ כאשר בקיץ שרר חום של כ-45 מעלות. קבוצות החוץ שבאו לשחק באשדות ולא היו רגילות לחום כזה, עמדו על סף עילפון ולא יכלו לסיים את המשחק. כיוון שכך, נזכר איציק גל, הבאנו כדי חלב מאלומיניום מלאים במים, וכשהעירוניים המסכנים היו מסיימים התקפה, היה הילד התורן, שופך להם תרוד מים על הראש, וכך

המשך בעמוד הבא

אשדות יעקב בראשית דרכה 1954. עומדים (מימין): אמיר ראובני, יגאל דר ז"ל, יואש אלרואי, אבנר ורד. כורעים: (מימין) מאיר ברזילי ז"ל ויוסי קינן (קנטרוביץ).

בשנות החמישים הראשונות יצא שמה של אשדות יעקב למרחוק (אם נתעלם לרגע מהפילוג...) בעיקר בגלל שני דברים: בית החרושת למיצים וריבות 'אשד' וקבוצת הכדורסל שלה.

לפני מספר שבועות, כשביקרתי את אימי (יפה פז), קראתי ביומן המשק על קיום אירוע חגיגת התשעים לאשדות. ישר עלה במוחי שלא ניתן לחוג יום הולדת 90 מבלי להזכיר את קבוצת הכדורסל המיתולוגית של הקיבוץ שנקראה בימים ההם 'הפועל אשדות יעקב'.

בתחילת שנות החמישים התרוצצו על מגרש הכדורסל באשדות מספר נערים שעתידים לפניהם, ואזכיר רק אחדים מהם: יגאל דר (וולדרסקי) ז"ל, אמיר ראובני, יוסי קינן (קנטרוביץ) ואילן בורכוב (ויסלחו לי כל השאר, שיוזכרו בהמשך). ליגת כדורסל מסודרת לא הייתה אז בארץ, וזו החלה לפעול באופן סדיר רק בשנת 1953, ושיחקו בה 8 קבוצות בלבד. שנה אחר-כך, ב 1954 הוקמה קבוצת הכדורסל של הפועל אשדות

דרכה של קבוצת הכדורסל המיתולוגית - המשך...

בשורות הפועל חיפה, כדי לנסות מזלו בקבוצה בכירה יותר, וכמוהו שחקנים נוספים. יגאל, שרשם קריירה מזהירה, אימן לאחר פרישתו מספר קבוצות בליגה הלאומית (בחלקן כמאמן-שחקן) ובהן הפועל ניר דוד/בית אלפא של גבי טייכנר. בשנת 1977, בשיא קריירת האימון שלו, נפטר יגאל מדום-לב בגיל 41, והותיר אחריו אישה ושלושה ילדים.

בעקבות תהליך העויבה, שינתה הפועל אשדות את פניה לחלוטין, תוך שהיא משתפת הרבה צעירים לצד קומץ ותיקים. קם דור חדש של שחקנים שהצעיד את הקבוצה להשגים נאים ביותר.

תשע שנים רצופות שיחקה הקבוצה בליגה המשנה, כאשר שנה אחר שנה היא מנסה לחזור לליגה העליונה, אך החלום מתנפץ. באותה תקופה שיחקו בקבוצה שמות גדולים כמו: אילן בורכוב, דני ברזילי, גדעון אייל, אריק דיין, חנוך אשד, שמואל בילואר, צביקה מלמוד, אברהם הדר, נחום ניב, יענקילה שרון, יעקב סגל, יוסי רימלנד, ראובן פרח (פוקשנר), דני קורן, שלמה פונדק ואריק פלדמן. מאמני הקבוצה באותן שנים היו: יגאל דר ז"ל, אילן ורהפטיג ז"ל, אברהם שניאור ז"ל (שחקן מכבי ת"א לשעבר) ואברהם טאובר.

בשנת 1966 עוזב דני ברזילי את הקבוצה ועובר לככב בהפועל תל אביב ובנבחרת ישראל. בחודש מאי של אותה שנה נחנך מגרש הכדורסל מול 'בית קרפי' במשחק חגיגי בו מארחת הפועל אשדות יעקב את הפועל תל אביב במסגרת גביע המדינה, בנוכחות מאות רבות של צופים מהעמק ומחוצה לו.

האיחוד עם אפיקים

שחקן שהתבלט מעל כולם באותן שנים היה גדעון אייל (אז פיינגרש). גדעון היה בין השחקנים המצטיינים והיציבים מבין שחקני כל הקבוצות בליגה, והיה הקלע מספר אחת, עם מירב הנקודות בכל משחק ומשחק. די

המשך בעמוד הבא

יצא לי לשפוך מים על ראשו של תני כהן מינץ ז"ל, שלאחרונה הלך לעולמו. מבין הקבוצות של אז, קבוצה אחת בלבד לא ניצחנו מעולם והיא הפועל ת"א בכיכובם של חיים חזן ז"ל וארז לוסטיג, מהטעם הפשוט שאז לא היה קיים חוק שלושים השניות, והם התזיקו בכדור שתי דקות וניצחו אותנו על שתי נקודות. אפילו מכבי ת"א הפסידה לנו בחום הלוהט.

בשנת 1958 עברה הקבוצה לשחק בקיבוץ המאוחד במגרש חדש עם בלטות ותאורה (בתחום 'מול גלעדי של היום). לקבוצה נוספו מספר שחקנים צעירים ומוכשרים ובהם שבתאי חוטר (אז חוטה), חנוך אשד, יעקב ארליך ז"ל, גדעון אייל (פיינגרש) והצעיר בתבורה-אריה דיין. במשחק מול מכבי רמת גן, נזכר איציק גל, ירד גשם שוטף וכתוצאה מתנאי המגרש החליק יגאל דר ונקע את הכתף. החבריה לא אמרו נואש, קשרו ליגאל את הזרוע והוא המשיך לשחק עם יד אחת. אשדות נוצחה באותו משחק על חודה של נקודה.

אני חייב לציין שבשנים אלה נסעה הקבוצה למשחקי החוץ בטנדר דודגי פתוח מאחור, כשבחורף רוחות וגשמים מצליפים על פני השחקנים. כן כן, היום לא מאמינים כששומעים את הסיפור הזה. ועוד סיפור פיקנטי מאותן שנים:

הקבוצה נסעה למשחק חוץ נגד מכבי ירושלים עם 6 שחקנים בלבד. כשנותרו 12 דקות לסיום, יצא יגאל דר בתמש עבירות, ובמקומו נכנס למגרש נער אלמוני בן 15 העונה לשם אריה דיין. 'הילדי הזה צלף מטווחים משוגעים וקלע בסיום 15 נקודות, תוך שהקהל של ירושלים יוצא מגדרו. 'מאיפה הם הביאו את הילד הזה? שאל הקהל הירושלמי בסוף המשחק, והאשדותנים חייכו. זו היתה סיומה של תקופה.

משנת 1960 שיחקה הקבוצה בליגה השנייה. יגאל דר, ממצטייני הקבוצה ועמוד התווך שלה, שרשם לא פחות מ-71 הופעות במדי נבחרת ישראל, עזב את אשדות ועבר לשחק

דרכה של קבוצת הכדורסל המיתולוגית - המשך...

הישראלים: מכבי ת"א, הפועל ת"א, הפועל ירושלים, הפועל חולון הפועל חיפה, מכבי חיפה וגבת/יגור. זכור לי במיוחד המשחק מול מכבי ת"א, שנערך באשדות, אליו הגיעו מספר שיא של צופים, כשלושת אלפים במספר. הצופים מילאו כל פינה במגרש וסביב לו, ואפילו מרפסות בית קרפ זכו לעדנה...

אשדות/ אפיקים שיחקה בליגה הלאומית שנתיים בלבד; בשנה הראשונה סיימה במקום השלישי אחרי שתי התל אביביות, ובשנה השנייה נדחקה למקום הלפני אחרון, שהוביל אותה חזרה לליגה השנייה. לאחר ירידת הקבוצה לליגת המשנה, נשאר השם כשהיה- אשדות/אפיקים אך מרבית השחקנים באו מאשדות איחוד ובהם: אהרליה מלמוד ושי רימלנד, שנוספו על 'סוסים וותיקים' כמו גדעון אייל, צביקה מלמוד ונחום ניב. בנוסף לאלה הגיע לאשדות שחקן חיזוק אמריקאי בדמותו של אלן פרידמן.

לאחר שנה אחת בלבד, חזרה הקבוצה לליגה הלאומית, אך לא התבססה שם לאורך זמן. שנת 72/73 סימנה את ישירת הברבור של קבוצת הכדורסל המיתולוגית, והיא ירדה שוב לליגה השנייה, למרות שילובו של שחקן חיזוק אמריקאי בשם מייק מילר, שהצטיין והיה דומיננטי בכל המשחקים. מילר השתלב היטב בקיבוץ: עבד בגד"ש, הכיר בחורה ישראלית ואפילו למד קצת עברית. בסוף אותה שנה התפרקה הקבוצה המאוחדת ושחקניה נפוצו לכל עבר. היה זה אקורד סיום עצוב לקבוצת חובבים מהפריפריה, שידעה להתמודד שווה בשווה מול קבוצות הפאר של הכדורסל הישראלי, וסופה של תקופה משמעותית בתולדות אשדות והכדורסל בישראל. גם לי, כמנהל הקבוצה בשנות השיא שלה, לא היה קל להשלים עם המצב החדש. תם עידן אך לא נשלם.

אם לסכם, הייתי מציין (מבלי לפגוע באחרים כמובן) ארבעה שחקנים מהפועל אשדות

סוף בעמוד הבא

אם נזכיר את המשחק נגד גבת (עם בארי שיפמן ז"ל) בו קלע גדעון 37 נק', או נגד כפר ויתקין שם קלע 29 נק', ומול מכבי חדרה שם כיכב עם 28 נק'. כל אלה ועוד, מספרים את גדולתו של גדעון, שממשיך חרף גילו (72) לשחק כדורסל עד היום...

בשנת 1969, כאשר נראה היה שחלום העלייה הולך להתנפץ שוב, החליטו שתי הקבוצות הבולטות בעמק, אשדות יעקב ואפיקים, על איחודן לקבוצה אחת שתיקרא אשדות/אפיקים. את רעיון האיחוד יזמו צבי פז ז"ל ומשה טפר ז"ל מצד אשדות יעקב, וצבי אשכנזי ואמיר ענברי מצד אפיקים. הוחלט שבקבוצה הבכירה יופיעו מספר זהה של שחקנים - שישה מכל קיבוץ. את אשדות ייצגו: גדעון אייל, אריק דיין, צביקה מלמוד, נחום ניב, אברהם הדר וראובן פרת (שני האחרונים מאשדות מאוחד). היו גם שני מנהלי קבוצות מכל צד: צבי אשכנזי (צ'ירי) ואמיר ענברי מאפיקים לצד עבדכם הנאמן אמנון פז ומשה טפר ז"ל מצד אשדות. מאחר ולאשדות וגם לאפיקים היו באותה עת קבוצות בליגה א', הוקמה קבוצה נוספת בליגה א' צפון שנשאה את השם אפיקים/אשדות, שם שיחקו כוכבי עבר מפורסמים פחות כמו: דודו אלטר, מוטקה דר, קוטי פייקוב, דני קורן ואחרים, ומן הסתם התקיימו באותה שנה שני משחקי דרבי.

את הקבוצה המאוחדת הדריך כמאמן-שחקן אילן זהר (זייגר), שקודם לכן כיכב בהפועל תל אביב ובנבחרת ישראל. הקבוצה שובצה לליגה א' צפון, וסיימה ראשונה את הליגה הסדירה. במשחק ההכתרה ניצחה אשדות/אפיקים את אלופת ליגה א' דרום, הפועל נען (עם עודד גינדין) לאחר צמד משחקי בית וחוץ, וסללה דרכה חזרה לליגה הלאומית.

בסיבוב הראשון של הליגה, התקיימו משחקי הבית של הקבוצה במגרש באפיקים, ואילו בסיבוב השני במגרש באשדות יעקב. אלפי צופים מיישובי עמק הירדן, עמק בית שאן ומשאר חלקי הארץ, גדשו את היציעים כדי לצפות בקבוצות הגדולות של הכדורסל

דרכה של קבוצת הכדורסל המיתולוגית - המשך...

לבקשת עורך היומן, אספר כאן בקצרה, במה עוסקים היום מקצת מאותם שחקנים שנולדו, גדלו וכיכבו בהפועל אשדות יעקב.

- גדעון אייל חבר אשדות עד לפני שני עשורים, היום קצין בטיחות בתעבורה
 - צביקה מלמוד למד מורה לחינוך גופני בווינגייט ועוסק היום בראיית חשבון
 - דני ברזילי סוכן ביטוח
 - אריה דיין גימלאי. עד צאתו לגימלאות עבד בסמינר יהודי-ערבי בחיפה
 - שבתאי חוטר גימלאי. לשעבר עובד בנמל חיפה
 - אילן בורכובגר מתגורר במושב שרונה שבגליל התחתון.
 - נחום ניב - חקלאי בקיבוץ מצובה
 - יוסי קינן (קנטרוביץ) מורה לנהיגה עד יציאתו לגימלאות.
- לסיום אני מאחל לכולם חג שמח וברכות לרגל חגיגות שנת ה 90 לאשדות יעקב. להתראות בחגיגות ה - 100.....
- אמנון פז (בן משק, בנם צבי פז ז"ל, ויפה פז תבלי"א אח של רחליה אלתר ואלון פז)

עריכה: אבנרון

הפועל אשדות יעקב /אפיקים עונת 71/72 עומדים מימין לשמאל: עמי מצגר, אמנון גמר, גדעון אייל, האמריקאי אלן פרידמן, צביקה מלמוד, אמנון פז (מנהל הקבוצה). כורעים מימין לשמאל: ארהליה מלמוד, שי רימלנד, נחום ניב, מקס ביטון

יעקב שהיו משכמם ומעלה לאורך השנים, ואף זכו ללבוש את מדי נבחרת ישראל: יגאל דר (וולדרסקי) ז"ל, דני ארז, משה (מוסה) דניאל ודני ברזילי. שחקן נוסף שלא הגיע לנבחרת, אך השאיר את חותמו על הקבוצה לאורך שנים הוא גדעון אייל, ששיחק עם הקבוצה בליגה א' וכן במדי אשדות/אפיקים, ואף שימש קפטן הקבוצה.

הייתי מוסיף לרשימה המכובדת גם את שירי שרון, בת אשדות יעקב, שנולדה וגדלה בו, והוסיפה כבוד רב מאד כששיחקה בקבוצות הנשים של אליצור רמלה, מכבי רמת חן ו-א.ס. רמת השרון, ואף כיכבה במדי נבחרת ישראל.

ונמשכת שיירה

הפועל אשדות יעקב כדורסל אמנם נמחקה מצמרת הכדורסל של ישראל באמצע שנות השבעים, אבל המשיכה לשחק בליגות נמוכות יותר עד סוף המילניום, אז פורקה סופית. למרות הפרוק, נמשכת מסורת הכדורסל, וניתן לראות אחר הצהריים ילדים רבים המתאמנים תחת שרביטו של דני קורן, שמעניק יסודות נכונים לכדורסלני העתיד, ועושה זאת בחדוות יצירה ובאהבה גדולה. דני סוגר מעגל של שחקן כדורסל, שופט כדורסל ומאמן כדורסל, ולא מעט בזכות השקעתו והתמדתו, אשדות נותרה על המפה. בהקשר זה חשוב להדגיש שקבוצת הכדורסל האשדותית, שמורכבת כמעט אך ורק מבני המקום, זוכה שנה אחר שנה בטורניר הקיץ של עמק הירדן, תוך שהיא מביסה את יריבותיה בהפרשים ניכרים, עדות לרוח האשדותית שלא פגה.

אי אפשר לסיים סיפור כל כך הרואי, מבלי להזכיר את אותם האנשים שעשו לילות כימים מאחורי הקלעים, בשביל קבוצת הכדורסל הזו, וכוונתי להנהלת הקבוצה: יעקב צוק, אורי מלמוד, מרדכי מגיני, ברוך צפריר, צבי פז, רפאל פוקשנר ומשה טפר-עליהם השלום, וכן את עודד גפני, שאול אלתר וזיווה ראובני. ואם שכחתי מישהו-אני מתנצל מראש.

יומני גשר

<p>בחיפה ידריך בהתעמלות חופשית תרגילי סדר ואתלטיקה קלה.</p> <p>מתארגן חוג לדיקלום קולקטיבי ולהצגות. יש קושי בהשגת חומר מתאים ובעיבודו. הוטל על יוסקוביץ, בוזיה ושרה מכנרת לבחור חומר ספרותי מתאים לחג השבועות.</p> <p>הוסכם במזכירות שנבקר בהרצאות הסמינר בדגניה 6 פעמים. כל נסיעה תעלה 20 גרוש. היות ומתקציב ועדת תרבות אי אפשר להקציב לכך זה יעבור לתקציב חברים. כל פעם 40 חבר וכך יבקר כל אחד פעמיים. ההצעה תובא לאסיפה הכללית.</p> <p><u>מעשים מהרסים-סדר</u> הוציאו מחדר הקריאה: בוסתנאי – 42,43 וכן את נאומו של בן-גוריון מ'דבר' ואת השיעורים לעברית מ'במעלה'.</p> <p><u>הוצאת עיתונות מחדר הקריאה מופרחה להיפסק!</u></p> <p><u>הוראות הסניטר</u> - עונת הקדחת – ספטמבר-דצמבר כבר החלה וכבר נראו הסנוניות הראשונות. חובת היזהרות מוחלטת איפוא מעכשיו על החברים ביתר שאת. קודם כל שמירה על הכילות. הטיפול הרשלני בכילה גורם לחדירת יתושי הקדחת.</p> <p><u>מפולת</u> - עם הנחת הפסים על פני הבור לשם יציקת הרצפה לבית-הכסא – התמוטטו קירותיו – קירות בלסט – והבור התמלא. מתעורר ספק אם בכלל אפשר יהיה באופן כזה לחפור במקום כזה בור.</p>	<p><u>בתרבות ובספורט</u> <u>עבודה תרבותית</u> היבול ההשכלתי הנמוך קובע את חשיבותה המיוחדת של העבודה התרבותית בתוך הקבוצה. תפקיד ראשון ועיקרי היה להרגיל את החברים לקריאה בספר. הרצון לתת דחיפה להתפתחות עצמית. הכרה זאת, היתה גם בקרב החברים. לכן, היתה גם הערכה הרצויה של הפעולה הזאת. במשך 3 חודשים הספיקו לעשות משהו. העבודה היתה בחוגים. אלה סודרו כך שכל חבר ימצא לעצמו מקום באיזה חוג שהוא, שיעורי החוגים היו הן לפי תוכנם והן לפי זמנם. לפני ארוחת ערב ואחריה.</p> <p><u>ואלה החוגים:</u> כלכלה מדינית, תולדות הסוציאליזם, גיאוגרפיה, תולדות ישראל, תולדות תנועת הפועלים בא"י ולזה שיחות על נושאים שונים קיבוציים וכלליים. הצליח ביותר החוג ללמוד 'הרכוש'.</p> <p><u>אורחים נעימים בגשר</u> חברי 'האווה' המציגים את הצגתם בליל שבת בטבריה ניצלו את ההזדמנות ונענו להזמנתנו ע"י רץ מיוחד שנסע להביאם להכיר את משקנו.</p> <p>בהתארחותם החשובה והרצויה לנו כל-כך. זה מזמן שנקודתנו, גשר, רעבה למזון אמנותי, מחכה ומצפה לביקורם של חברי 'האווה'. לא הועילו הבקשות והמכתבים לא נענינו כאילו לא בזכותינו הדבר.</p> <p>באומרי דברים אלה לחברי 'האווה' בשעת שהותם בינינו למען ישמעו וידעו לשנות את פני הדברים בעתיד.</p> <p>והפעם – ברוכים הבאים!</p>
<p><u>בור הזבל החדש</u> - אנו מוציאים הרבה לירות מזומנות על קניית זבל לבגורה. בתר"ץ הוצאנו כ-90 לא"י (בינינו לבין עצמנו – האין בושה משום צל של עבודה זולה?) הצורך בזבל מרובה, וכמובן שבבור נוסף זה עוד לא נפתרה שאלה זו.</p> <p>סוף בעמוד הבא</p>	<p><u>ספורט</u> באסיפת השבת של הספורטאים במשק הוחלט להצטרף לאיגוד הארצי של 'הפועל' רק לאחר שתסודר ותאורגן הפעולה ממשיה במקום. רכשנו כדורגל נוסף, כדוריד ודיסקוס וכידון. זה עלה 270 גרוש. החי מלמוד שגמר את הקורס הראשון למעמלים</p>

ככה זה התחיל... קיבוץ ועלונו

בשנת 1922 – כיבוש אדמות גשר ע"י קבוצת פועלים שעבדה בכביש צמח-טבריה. יוצאי הגדוד העברי במלחמת העולם הראשונה – 'הבשקירים'.

בשנת 1924 – בחודש יולי באים: י. ברץ וקלמן ש"ץ לקבוצת הבניין 'אחדות' בירושלים ומציעים להם לעבור לגשר להתיישבות. הקבוצה שולחת שליחים, את החברים קרפ ומהרשק – 'לרגל' את המקום. הם חוזרים לירושלים משולהבים.

בספטמבר 1924 עוברים, בשני מחוזרים, 33 חברי 'אחדות' מירושלים לגשר ואיתם ילד אחד (אליעזר קרפ).

בשנת 1925 – נולדה בגשר הילדה הראשונה (אורה שץ) – סימן ראשון לחיים והמשכיות. כך מתחיל סיפור גשר-דלהמיה-אשדות.

כותב חבר במוסף ליומני מס' 7 – משק גשר, בינואר 1929:

"ליום השנה – זה לא מכבר מלאו 4 שנים בתוך הקיבוץ ולקיום קבוצת 'אחדות' בתוך גשר והנה מתקרבת השנה החמישית בלי כל ציון ובלי כל הערכה ראויה לה. בלב כמה חברים כמוני התעוררה התמיהה – מדוע אין חוגגים את יום כיבוש המקום, את יום כניסתו של הקיבוץ למקום הזה. ועוד יפלא למה אין חוגגים את יום עלייתה על הקרקע של קבוצת 'אחדות' בכלל, היש יום הולדת למשק גשר או לא?"

בעצם ראויות כל התקופות והופעות כיבוש כאלה שירימום על נס ויחרתום עמוק בזכרונו ובזכרון ילדינו. כי כל אחת מהן כרוכה ומלווה בהרבה מומנטים היסטוריים ואנו הנה ממשיכים בעקשנות את המלחמה על יצירת עמידתנו במקום שנכבש בזמנו... "אנו, הממשיכים בעקשנות בעקבותיהם של המתחילים את מלחמתנו על זכות קיומו ועל בניין ביתנו. נכריז נא כי חודש אלול, בעשרים בו (שנת תרפ"ד) הוא היום, הזיכרון והחג אשר נתחיל לחגוג בקביעות ובהתמדה מהשנה החמישית ויחרת נא תאריך זה באודם חגיגיותו ביום השנה בה' הידיעה".

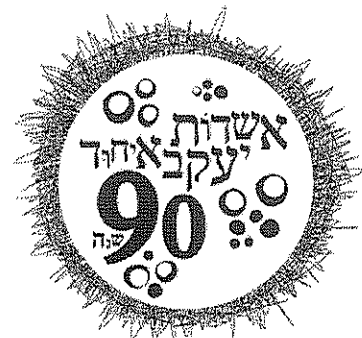
מקלחת - תרתי משמע. סוף סוף זכתה גשר, גם כי בערוב יומה, בנקודה הזמנית למקלחת אנושית זו. הראשונה, הגיידרואית, נדחתה לקרן זווית ותשמש את אנשי הכפר. תושבות חדר עזרת הנשים: חנה, שרה, שרקה, מרים אינן מרוצות ביותר מסמיכות שכנות זו... **מטעם החצרן -** פרזלו את הפרדות הצעירות (שחורקה, ראשון ושפן). בשבוע הבא יחונכו ויכנסו לעבודה ממש. בתור עגלון נקבע ישראל אביבי.

החברים מתבקשים לא לקחת שום דבר בחצר – לא כלים ולא סוס לרכיבה, בלי נטילת רשות מהחצרן. היוצא את גשר לביקור בסביבה או הולך לטלפן, מתבקש להודיע על זה לחצרן. לא פעם זה יכול לחסוך שיחה טלפונית מיותרת.

תאונה בנהריים - לשלמקה שניידר, מיודענו, קרה אסון מחריד: הוא נפצע ע"י מסמר חלוד ביד. דמו הורעל וסופו לגדם את ידו. מפי איש מהימן נודע לנו שהידיעה שנתפשטה בזמנה על גדום ידו של שלמקה שניידר – אינה נכונה. הוא אמנם חולה ובידו הפצועה מטפלים ב'הדסה' ירושלים.

לאותם אלמונים - המשתמשים בחוף הירדן שבו מתרחצים – למחרתם: המקום משמש לשעת המנוחה היקרה כל-כך בגשר, מקום להחלפת כת ולפעמים גם מרגוע, יש לכבד ולהוקיר ולא לזלזל בו. הסניטר קיבל על עצמו לנקות את המקום מתוך בטחון שהמעשה המגונה לא יישנה.

לקוח מעלוני גשר/אשדות

”רחלי עמוס ואילנה”

אילנה הכי אוהבת את השקדיה ואת הגן שלה, שהוא צריך חדש ויפה, הרהיטים צבועים והצעצועים חדשים; והכי היא אוהבת את אבא שלה שהתגייס לצבא, והוא גיבור והוא רחוק רחוק. וליום ההולדת שלה הוא שלח מתנה לגן- הילדים, ליצן גדול ויפה. (כשהיינו ילדים, בימי ההולדת של כל ילד, ההורים הביאו מתנה לגן-הילדים)

יום אחד, אחרי כמה שנים, באו הבחורים ואמרו: ”הגן הזה כבר לא יפה, הרהיטים לא טובים, הקירות סדוקים, הגג רעוע והרצפה מתנדנדת – נבנה גן חדש”. אילנה, שכל כך אהבה את הגן לא הבינה: למה צריך גן חדש? ואכן עברו הימים ואט אט הלך ונבנה הגן החדש. ולידו עמד הצריך הישן, שחור כפוף ומבויש.

ואז אמרה אסתר הגננת: ”מחר אנחנו עוברים לגן החדש”. כל הילדים שמחו מאוד. ארזו את הצעצועים הישנים, השולחנות הישנים, ואת הליצן, שכבר היה מרוט וקרוע, החליטו לזרוק.

ואסתר הגננת אמרה: בגן החדש הכל חדש – הרהיטים, הצעצועים, הקירות ואפילו הריצפה.

ואת הצריך-הגן הישן, יבוא מחר סוחר מחיפה, יפרק ויעמיס אותו על אוטומובילים ויסע...

אך אילנה, והליצן הישן שלה, לא ויתרו על הצריך הישן והאהוב, במשך הלילה (כמו באגדות) היא והליצן עבדו וצבעו ותקנו את הצעצועים. בעזרת השקדיה צבעו את הקירות בלבן והכוכבים נתנו להם מאורס, השבילים בגן נתנו להם אבנים וחול, וממי הבריכה השקופים עשו חלונות, ותלו וילונות וציורים על הקירות...

בבוקר קמו החברים וראו שני בתים יפים לבנים חדשים, ולא ראו את הצריך הישן והשחור.

ואז בא לחצר באוטומוביל גדול הסוחר, כדי לפרק את הצריך, אך הצריך איננו... והסוחר אמר: מה זאת אומרת איננו? אמרתם שתמכרו לי צריך... איפה הסתרתם אותו? ”אולי מישהו גנב אותו”, אמרו החברים סוף בעמוד הבא

1948

כשהייתי בת שש קנו לי הורי את הספר הנפלא שכתבה פניה ברגשטיין: ”רחלי, עמוס ואילנה”. הסיפור ”רחלי”, על הילדה שכל כך אהבה להיות בסנדלריה. שבאשדות יעקב, מופר לכולם בזכות הסרט שנעשה בכוחות אשדותיים. ומאז הסרט, ירחמיאל הסנדלר בשבילי, הוא תמיד בדמותו של דני פלג ז”ל. כל כך אהבתי את הסיפור, שעוד בנערוטי ידעתי, שאם תולד לי בת (וזה לקח הרבה זמן) אקרא לה רחלי. וגם כל כך נגע ללבי שירה של רחל המשוררת ”תקראי נא בשמי לבתך הקטנה”. ובשם רחלי הכנסתי את שתי אהבותי.

”עמוס” – הילד שקנו לו מתנה משפך פלאים בתקופה של בצורת, ואין מים והכל קמל. ועמוס משקה את העצים, הפרחים והירקות במשפך, שכל הזמן מתמלא ומחזיר להם חיים; אבל את החסה והתרד הוא לא רוצה להשקות כי ”אין אף ילד אחד בגן שאוהב אתכם...”. החסה משכנעת אותו להשקות אותה כי ”אמא שלך מאוד אוהבת לאכול אותי” והתרד מתחנן אליו: ”תשקה אותי כי רחל הגננת אוהבת אותי”. עמוס משתכנע ומשקה גם אותם. כל מי שגדל בקבוץ באותם ימים יודע עד כמה ידעה פניה את נפשם של הילדים. (אני באופן אישי הייתי מוסיפה גם את החצילים)

”אילנה” – הסיפור שבגיננו אני כותבת את הדברים הללו, לכבוד חג ה-90.

מי זוכר את הימים בהם האשימו את הקיבוצים שהעזו והקימו תעשייה בחצר - לצידה של החקלאות המסורתית .. וכל זאת מתוך רצון ואמונה כי הרחבת הפעילות העסקית, ומתן מקומות עבודה ליותר ויותר חברים - מבלי שיצטרכו לנדוד לשדות זרים - הם הבסיס הנכון וההכרחי שיבטיח קיומה של חברה קיבוצית בריאה, משגשגת ויציבה, המקיימת חיי חברה ותרבות עשירים לאורך זמן ..

כל זאת היה גם היה - וגם אשדות היתה בין "הפושעים" שהעזו והקימו את "אשד" - מפעל השימורים - בשנות השלושים של המאה הקודמת. מאז עברו הרבה מים בירדן - בשנים בהן היו עוד מים..

במהלך השנים אשדות ראתה ברכה בעמלה עד שהשתנו הזמנים, ו"אשד" פינה את מקומו לפעילות תעשייתית חדשה בתחום הפלסטי - עם הקמת "לוג".

ומאז - אי אפשר לדבר על אשדות בלי לוג. אך באותה נשימה - אי אפשר לדבר על לוג בלי קהילת אשדות.

במשך שנים "לוג" היתה מקום עבודה לעשרות חברים ביומיום, ולרבים אחרים - חברים מתנדבים ובני נוער - בגיוסים ושבתות.

במשך שנות קיומה לוג הפכה להיות נדבך מרכזי ומשמעותי בכלכלת אשדות. ומנגד - לאורך כל השנים זכתה לוג בתמיכה וגיבוי מהחברה "האם" ..

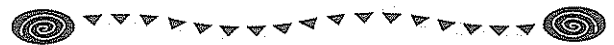
ועל כל אלה - לוג ואשדות חד הם.
וביום חגה של אשדות - חברת לוג על הנהלתה ועובדיה - מברכים את קהילת אשדות - בשגשוג, הצלחה, בבריאות טובה ואריכות ימים ..

בהצלחה לכולנו! בשם לוג, תמי שניפר

הנדהמים. כעס הסוחר וקרא למשטרת. השוטרים חיפשו ולא מצאו צריף ישן ורעוע. והסוחר חשב אולי טעה אז קם ונסע למשקים אחרים לחפש את הצריף הישן...
ובאותו יום אבא של אילנה חזר. הוא גמר להלחם ובא הביתה לאילנה הקטנה שלו.
אולי פניה ברגשטיין אומרת דרך הסיפור: אין צורך לזרוק את הישן. אפשר לחדש אותו, לשנות אותו, להתאים אותו ולצמות. יכול להיות שאילנה, היום, היא לוחמת חברתית?

ואולי הכל רק אגדה...

שבת שלום וחג שמח
לכל חברי ותושבי אשדות יעקב
ולכל מי שעבר פה בדרכי חייו ונשאר בו משהו מ"קבוץ מקום".
ברוריה

מיומני גשר

עזרה להורים

מאשרים לרבקה צביאלית, נוסף ללירה שהוקצבה עוד חצי לירה. לעדיה - לירה אחת, לליזה - חצי לירה.

הצעה לשינוי סדר שעות העבודה

הנני מציע לשנות את שעות העבודה והמנוחה בסדר המתאים ביותר לתקופת השנה: הצלצול בבוקר ב-4.30. בתום ארוחת הבוקר הראשונה חייבים להימצא בעבודה לא מאוחר מהשעה 5. שעת העבודה של הבוקר היא יקרה ואסור לבזבז אותה. לעומת זה להגדיל את מנוחת הצהריים באופן מתאים. הדבר הוא לתועלתם של העבודה והחברים.

יעקב שוורצמן

אני עדיין "קיבוצניק"

אני מי שאני, בזכות אנשים כדיצה ואריק קורן, יהודה בן פורת ואורי פלג, שתרמו לעיצובי כאדם הרגיש לאומנות ועוסק בה עד כמה שניתן- מילדותי ועד היום.

לא פעם כשאני עוצם עיני, ממלאים אותי המראות מנופי העמק. הנוף המרהיב המשקיף לכיוון הרי הגלעד והזור, פיתולי הירמוק והירדן הנשקפים מפינת בית הקברות.

אשדות הייתה ונשארה – תבנית נוף מולדתי. התחלתי לצלם בנעורי בהשפעת אחי מנחם שהיה ממקימי מעבדת הצילום באשדות מאוחד.

מושאי הצילום היו: חברי לכתה ולחברת הילדים, נופי הקיבוץ וסביבותיו.

המצלמה הלכה אתי גם לשירות הצבאי. בשנה 1970 בתפקידי כרכז תרבות, הרבתי לצלם לקראת ואת חגי הקיבוץ. מיקבץ מצילומי אני מציג כאן היום. התמונות סבלו מפגעי הזמן וחוסר הניסיון בעבודת המעבדה, אך הן משקפות את רוחה של אשדות יעקב בשנים 1965-1970.

גם אם אינני חי באשדות יעקב, לא ניתן להוציא את אשדות ממני.

מתי עמלי - כרכור-פרדס חנה

תמיד לזכור – שום דבר הוא לא מובן מאליו. לא יכול היה להיות יותר מוצלח מאשר לעשות את התערוכה ב'בית גבריאל'. מרחב, מקום נפלא להפגש ולהתרגש והכנרת מחייכת.

יצאתי מלאת גאווה – יונתן מנחה, שרה מקפיצה – והמנצחת ברגישות- ברכה, שידעה לתת לכל אחד מהיוצרים את הכבוד הראוי.

עשיתים לי את חג ה-90.

תודה, תודה

רנה פלג

על הקיר בחדר השינה שלנו תלויה תמונה. שני אנשים צעירים בשנות השלושים שלהם, מיישירים מבט למצלמה. האישה לובשת שמלה חגיגית מבד קטיפה, הגבר בחולצה רוסית וגרביים ארוכות העולות עד הברכיים. ברקע, גשר נחלים על הירדן ליד קיבוץ גשר. הם מאוד רציניים כיאה לרגע ההיסטורי. אלו הם - אבא ואמא שלי.

כל עת שאני זקוק לנחמה בחיי, אני שולח מבט לאותה תמונה, ויודע מי אני ומה שורשי: "דע מאין באת, ולאן אתה הולך" (מסכת אבות).

מזה שנים שדינה ואני לא חיים בקיבוץ. לא באשדות יעקב איחוד בה נולדתי ובגרתני; בה נישאתי לדינה ב'ספטמבר השחור 1970", בחתונה משותפת עם ניצה ושמוליק כהן. גם לא בכפר סאלד מקום לידתה של דינה, שם חיינו יחד 10 שנים, ונולדו שני ילדנו הראשונים.

עם השנים, ככל שהתרחקנו מחיי היום יום באותם קיבוצים, יצרנו לנו מערכת ייחודית הקושרת אותנו אליהם. קיבלנו את עלוני שני הקיבוצים ונפגשנו לעיתים עם בני משפחה וחברים החיים בהם. כך נשמר הקשר לפינות אלו בעמק ובגליל, שזה כארבעה עשורים איננו חיים בהן.

כשאני מציג את "כרטיס הביקור האומנותי" שלי, מיד עולה העובדה כי בן אשדות יעקב אני.

שלושה סיפורי ילדות - שרה'לה שרון

1 באפריל 1958

היינו בכתה ד' – בבית סטלינגרד.

המורה – נחמה זקצר ז"ל

המטפלות – נעמי כץ ז"ל ואמא שלי צילה אלטר ז"ל.

החלטנו יחד עם המטפלות, שהיתה להן רוח צעירה נדירה – 'לסדר' את נחמה: להתחבא ולא להגיע לכתה- יחד עם המטפלות שזרמו איתנו.

העגלה החורקנית עם כד החלב והלחם, עמדה יתומה ליד הבית. כולנו התחבאנו במקלחת ובשירותים הנעולים.

נחמה הגיעה כהרגלה לכתה (מועדון חברת הילדים בהווה) ולא ראתה אף תלמיד. היא רצה לבית הכולל (ישנו אז בלינה משותפת) וחיפשה אותנו במיטות, תוך שהיא צועקת: 'נעמי, צילה, איפה אתן? איפה הילדים?'

נחמה רצה למחסן הבגדים (מרכז המידע אז) וסיפרה בהתרגשות וקצת בפחד – שהכתה שלה לא הגיעה ללמוד, וגם צילה ונעמי אינן.

ואז חייכה אליה בחוס ובחוכמה מרים בן פורת ואמרה לה: "נחמה – מה איתך? היום אחד באפריל!" – נחמה חזרה לבית הכולל – שם חיכו לה נעמי וצילה, ואנחנו ישבנו בכתה, רועדים 'קצת מקור וקצת מפחד' (כמו שכתב אלטרמן).

נחמה נכנסה, ובחצי חיוך אמרה: הפעם אני סולחת לכם, לא תקבלו עונש כי צילה ונעמי היו איתכם – אבל, שלא תעזו לעשות זאת שנית. וחץ מזה – שיעורי בית בחשבון תקבלו כפליים.

יצאנו בשן ועין....

ילדות מתוקה

ההורים שלנו היו משכיבים אותנו בלינה המשותפת בבית הכולל-הבוגר (בבית שעכשיו כתה א' מבלה אחרי הלימודים) והיינו שומעים כל מיני שיחות ביניהם.

ערב אחד שמעתי זוג הורים מספר לאמא שלי (צילה אלטר) שהם מחביאים את הממתקים מהילדים שלהם כי אין להם מספיק כסף לקנות כל הזמן ולחדש את המלאי. אבל – הם הוסיפו ואמרו – אנחנו לא זוכרים איפה התבאנו אותם. אמא שלי פרצה בצחוק מתגלגל וסיפרה לי זאת למחרת. פניתי לבת שלהם – שהיא בת כיתתי – וסיפרתי לה על כך. היא אמרה "אני יודעת איפה זה – הם מחביאים את זה בבוידס (עליית הגג) נלך בהפסקה גדולה, נעלה על הסולם ונאכל". באותו יום רצנו שתינו אליה הביתה (לא אגלה איזו משפחה זו שלא יסמיקו) עלינו על סולם ומצאנו "אוצר בלוס בצבע חום" – המון שוקולד, סוכריות ופולות."

בסוף השנה – הבוידס התרוקן. ואז סיפרנו להורים שלה – והם לא זכרו למי סיפרו על כך. אמא שלי אמרה להם: "ילדים מסתדרים יותר טוב מאיתנו – הבוידס ריק – לכו תקנו לבת שלכם וגם לבת שלי... עוד מהמתוק המתוק הזה". צחקה שוב והלכה. איזו חוכמת חיים וצחוק היה לאמא שלי –

הסיפור הבא, האחרון – הוא כאילו המשך של הסיפור הזה. פעם בשבוע קיבלנו שתי קוביות שוקולד, כל אחד. דרורה ז"ל, דוד, אני, שאול ויונתן – ואחר כך שמנת עם קקאו מתוק, כל אחד לפי הסדר, כפית ועוד כפית.

ערב אחד רוזיה בן פורת (אחותה של הדה ז"ל, בתם של יהודה ונחמה ב"פ ז"ל) הזמינה אותי לבית הוריה.

שיתקנו. צחקנו ואז היא הוציאה טבלת שוקולד שלמה ואמרה לי: "קחי – תאכלי כמה שתרצי" – לקחתי 2 קוביות והחזרתי לה. היא אמרה לי "למה רק שתיים?" את יכולה לאכול הכל, כמה שאת רוצה" – אמרתי לה אצלנו מקבלים 2 קוביות כל אחד.

רוזיה אמרה לי – זה הכל שלי, אני אוכלת כמה שאני רוצה.

אמרתי לה: "איזה כיף לך, לא מגבילים אותך".

3 סיפורי ילדות - סוף

ענדה כרביד

בת תשעים, תוססת, צעירה מתמיד
אוהבית, יוצרת, נאספו להעיד
קמטי שנותיה ענדה כרביד,

גאה ובוטחת בחג האסיף
לזכר בניה, תרפין ראשה שהכסיף
על היש בחמר ורוח תאצור ותוסיף.

לא שחו כתפיה ממשא השנים
מעשי אבות סימן לבנים,
חיה, רוגשת, נושמת עבר ועתיד
צלקות פצציה הזמן יגלד.

תבאנה אשדות שנותיך ברכה
לא תדעי עוד צער ותרכה השמחה
בחלקת אלוהיך תשבי בבטחה.

26\10\2014 ראובן עזריאלי, רמת יוחנן

רזיה אמרה לי: "לך כף, יש לך אחות
ושלושה אחים, ולי אין אף אחד. אני בת
יחידה".

לימים הבנתי – כמה היא צדקה – שתי
קוביות אני מוכנה כל חיי ובלבד שתהיה לי
משפחה גדולה.

ילדות נשפחת...

כשהייתי בת שש פלוס ישנתי לי בשקט עם
כל בני הכתה – כתה א'.

בסביבות שלוש וחצי, לפנות בוקר שמעתי
קול – "שרה, שרה". פקחתי את עיני וליד
המיטה שלי עמדו שאל ויונתן בפיגימות
רטובות ואמרו לי: יצא לנו פיפי...

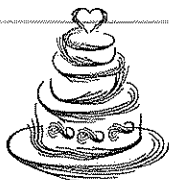
קמתי, החלפתי להם והחזרתי אותם לגנון.

חושך בחוץ – אין פה תסמונת המטפלת – יש
כאן אחריות משפחתית וגבורה של תאומים
שבאו בחושך וחזרו בחושך – ואחר כך
התגייסו ליחידות קרביות....

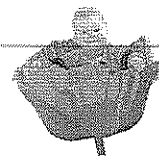
כל הכבוד לכם אחים אהובים שלי!

אחותכם – שרה אלטר-

שרה'ה שרון

מצל טוב
להלן ורפי בן-נאימ
אנישואי הבן ארנון עם אאלונה
מצל טוב לכל המשפחה!

מצל טוב!
לצנת ואמנון שטיינוולד
להולדת הנכדה הככורה -
אאלונה
בת לאופיר והדר
מצל טוב לכל המשפחה!

זיכרון ילדות

זיכרון שמלווה אותי

חמורים

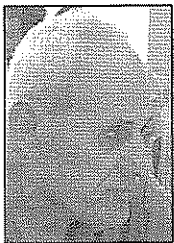
לפני מלחמת השחרור גרה חמולה בדואית, בזור התחתון, בהמשך לבריכות הדגים. כל האזור שלהם היה יבש וללא השקייה. לחמולה היו מספר לא קטן של חמורים, שהיו מגיעים אל הבריכות שלנו לאכול מהירק סביב הבריכות והפריעו לעבודת הדייגים.

הוחלט לתפוס את החמורים, מה שכמובן, הוטל עלינו- קבוצה של כעשרה ילדים 'פעילים ויצירתיים' מאד משתי כיתות, בני 10-11.

ירדנו לבריכות אחה"צ, אגפנו את החמורים והרצנו אותם אל המשק, שם הם נכלאו במשק החי של בית הספר בהמתנה שיבואו מהחמולה להחזירם, תמורת תשלום כמובן.

ועד שאלה היו מגיעים ופודים את החמורים, היה לכל אחד מאיתנו חמור פרטי לאחר שעות הלימודים.

קרה לא פעם, שהחמורים היו משתחררים ובורחים מהמכלאה ואז היתה עוברת צעקה בבית הספר: 'החמורים ברחו, ותוך דקות, הכיתות היו מתרוקנות וכולם היו יוצאים כאיש אחד להחזיר את החמורים למכלאה.

אורי גלעד

אורי חיכה בתחנה

הייתי חברת קיבוץ ארו. אורי היה גזבר של הנוער העובד. משם התגלגלו הדברים – ולימים נישאנו.

לא רציתי לבוא לאשדות – נראה לי דבר נורא- קיבוץ גדול מכל הבחינות.

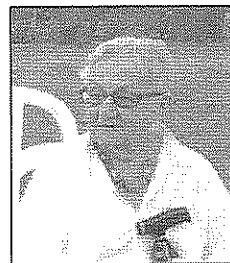
עשיתי 'שביתת שבת' אצל ההורים שלי בכפר-אז"ר. ומי שזוכר את אורי הוא היה עקשן לא קטן. אחרי חודש אצל ההורים שלי (הייתי בהריון עם סמדר) עליתי על אוטובוס לעמק-הירדן.

אורי חיכה בתחנה.

מאז אני באשדות. לא קל היה להקלט כאן.

הייתי תחת המשקפיים של החברות הוותיקות, שבדקו אותי מכף רגל ועד הראש.

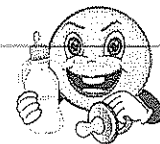
הנשמות הטובות שקלטו אותי באשדות היו – בלה ארליך ונחמה בן פורת ז"ל; ומיה קרפ חזרה ואמרה: 'אל תדאגי, נעזור לך להקלטי'.

רנה פלג

מזל טוב!
 לרבקה ומויסי מנסל
 להולדת הנכד
 בן לאכרת ואורטל
 מזל טוב למשפחה!

מזל טוב!
 לאתיקה ואורי סיפר
 להולדת הנכדה - נצומי
 בת לנמרוד וצמית
 מזל טוב לכל המשפחה!

עושים קהילה

כבר 90 שנה - באשדות

ותודה לשרה'לה שרון אשר על המוזיקה והשמחה, לחברי 'כישורית', לנעם שוחט ובני המשפחה אשר על ההגברה והתאורה במקום חדש ולא מוכר, וגם לאיש שמאחורי הקלעים, שבונה את הבמה ומפרק אותה, מביא כיסאות ומחזיר אותם ודואג לכל פרט שחסר.

כנהוג בצוות סוכות, יומיים לאחר החג, נפגש הצוות לסיכום והפקת לקחים. ויש לקחים למשל: נדרש שיפור בהצבת עלי התמר כקירות לסוכה – שלא יפלו.

נדרש שיפור בנושא הכנת הקישוטים שצריכים להיות במהלך הערב ותלייתם. התבקש שיפור בהתארגנות לריקודים ובכוריאוגרפיה ועוד כמה שינויים ושיפורים. מה שיפה בסיכום של צוות סוכות שכבר במהלך הסיכום ניתנו ונרשמו רעיונות לתיקון הליקויים, ואחראים לביצועם: שיפור תליית קירות הסוכה, שיפור הקישוטים, ובכוריאוגרפיה לשנה הבאה ועוד.

טענה שחוזרת בכל חגיגה היא התרוצצות הילדים לפני הבמה, המפריעה מאד לצפייה ולמהלך האירוע וגם עליית ילדים עם הוריהם/סביבה הקריינים. אנו חוזרים וקוראים להורים באו עם ילדיכם לאירועי התרבות, ויחד עם זה, אנא, שימרו עליהם ואל תתנו להם דרור להפריע, כי זה פוגע במהלך הערב.

אושפיזין - החינוך החברתי מארח
כידוע, עובדי וילדי החינוך החברתי שזורים בתרבות הקהילתית. כמו לפני שנה, גם השנה הם הזמינו את קהילות קיבוצי אשדות יעקב להיות אושפיזין שלהם ברחבה שמול הבית הכולל. עפרה לוי, סער עידו ומיכל פרידר ניצחו על המשימה ביחד עם צוות המדריכים כולו והילדים. ברקע (ובמרכז), הנעימה התזמורת עם נועם שוחט – קלידים, אלון וולטינסקי ושל'ו (שחגג את יום הולדתו) בגיטרות.

סוף בעמוד הבא

אשדות יעקב איחוד - ישוב בן תשעים. חיים בו יחד חברי קיבוץ, תושבי ההרחבה ותושבים בקיבוץ. מבוגרים, צעירים, חיילים, ילדים ותינוקות. בנים שחזרו יישוב גדול ומגוון.

אנחנו מקיימים פעילות קהילתית לאורך השנה: חגים, טיולים וקבוצות עניין שונות, מתוך רצון ליצור קהילה מגובשת בעלת זהות משותפת שיש בה תחושה של יחד ושייכות.

אשדות יעקב איחוד - כאן בונים, ישוב

אני שוב פותח את הרשימה הזו במסגרת העליונה משום שמסיבת ה-90 החלה היום היא התשובה המדויקת לכתוב למעלה.

כ-90 משתתפים מכל פלחי הקהילה: הרחבה, תושבים, חברים, ילדים, נוער, צעירים ומבוגרים לוקחים חלק בהפקה הזו. במשך שלושה חודשי חזרות מהם שבועיים אינטנסיביים הם נפגשו, שרו, רקדו, הציגו וגם הכירו אחד את השני ויצרו קשרים וחיבורים חדשים בין הפלחים שכמעט והתאחדו.

אני משער שבאירוע המסכם החל היום, זה יורגש. ועל כך נכתוב בעלון הבא.

סופות - צוות מיומן ומאומן, אילנית פרץ-שדה, אדמית פלג, נעם שוחט, ובניהול הרגוע והשקט (כמו ב-40 השנים האחרונות) של דודו פונדק ובתמיכה של עדי גל הפיק גם השנה את חג הסוכות על פי המסורת שיצרה הדה אורן. כנהוג נפגש הצוות ב"ראשית אלול" כחודש לפני החג, עבר על סיכום השנה שעברה, אימץ את המסקנות, חילק תפקידים ויצא לדרך.

השנה נאלץ הצוות, בפעם הראשונה (אחרי 40 שנה) להחליף את מקום האירוע היות ובמת המקלט המסורתית שבורה ומסוכנת.

ויחד עם זה, כרגיל, עמד במשימה והכין אירוע שהציבור היה שמח איתו ובו. וזה לא פשוט, כי לפעמים, דווקא בגלל שהכל מוכר וידוע – יש ציפיות. וגם השנה החג ענה על הציפיות. אז תודה גדולה לדודו, אילנית ועדי,

עושים קהילה המשך

שקיות ממתקים שמשגעות ילדים ומבוגרים שמתחרים מי יקבל יותר.

השמחה - היו שנים שהגיעו בנות ובני נוער מישוב דתי, שסחפו איתם את הילדים ובני הנוער שלנו, והשמחה הייתה רבה. לפני שלוש שנים האורחים ביקשו שנקוד בנפרד בנים מבנות, עם מחיצה ביניהם, ובלחץ חברי הקיבוץ הוחלט לוותר עליהם. שנה אחת היינו רק עם עצמנו ואהבתי את זה. השנה הוזמנו ברסלבים בלבוש דתי מסורתי: קפוטה, מכנסי 3/4 שחורות גרביים לבנות ארוכות.

ומרגע שאלה הגיעו, הרגשתי במקום זר ומוזר ו... הלכתי.

הייתי מעדיף אירוע מסוג זה עם פחות ממתקים ובלי אורחים זרים כל כך.

ביום שישי שלאחר שמחת תורה קראתי בידעות אחרונות את השורות הבאות: "בבתי כנסת אורתודוקסים רבים ברחבי הארץ רקדו בחג, נשים עם ספרי תורה ואף עלו לתורה, במסגרת טרנד לשיתוף נשים הצובר בשנים האחרונות ממדים של מהפיכה חברתית קטנה. "מהפיכות קורות לאט, אבל הן קורות" אמרה אתמול הילה זליגמן, שקראה בתורה במניין שיתופי חדש בגבעת שמואל, שבו עלו לתורה עשרות נשים..."

ואני שואל את עצמי:

איך זה שאנחנו לא שם? אפילו לא בכיוון... או אם לדיוק, איך זה שאנחנו נמצאים, בנושא הזה, בכיוון ההפוך?

סיקור תערוכת ה-90 בעמוד הבא

קישור לקטלוג תערוכת ה-90 המקוון

הכנסו ותהנו

<http://www.digi-catalogue.com/ashdot7/>

יותם שוחט על התופים

והמילים, והקול- קול בארי אופיר. מאות אנשים הגיעו לאירוע ובכללם אנשי אשדות מאוחד ואנשי אשדות איחוד. כולם אכלו, נפגשו ובעיקר היו ביחד.

קרנבל הישוב

כפרוזדור לחג הישוב, וכדי להיכנס לאווירת החג. הזמינה אותנו עדי לחגיגת אחר צהרים בסגנון קרנבלי תיאטרלי. היא הבטיחה פעילות קהילתית סוחפת בקבוצות המשלבת בתוכה את ההיסטוריה היישובית ומשתפת את כל שכבות האוכלוסייה.

לטעמי הפרסום לקה בחסר, אמנם נשלחו הזמנות להירשם, אבל לא היה מספיק ברור מה הולך לקרות, ולכן, לדעתי, אנשים לא נרשמו. אני חושב שאם היה נכתב שמדובר בתחרויות יצירתיות, בין קבוצות / משפחות ואם היו נשלחות דוגמאות של המשימות - היו נרשמים יותר אנשים.

בכל מקרה אל הדשא הדרומי המחודש, הגיעו כ-150 ילדים ומבוגרים, שהתחרו ביניהם בידע על אשדות, במוראל, בכתיבה יצירתית בהופעות ועוד. האווירה הייתה טובה מאד והשמחה הייתה רבה, כל הנוכחים השתתפו וגם מי שלא התכוון להשתתף אבל הגיע לשם - נסחף.

לא ממש שייך לתרבות ובכל זאת אירוע תרבותי חברתי בהפקת אנשי בית הכנסת ועוזריהם:

שישו ושמחו בשמחת תורה

זה כבר כמה שנים שחברים, תושבים ואורחים מוזמנים לאירוע שמחת תורה שמתקיים אצלנו, כמו בכל הארץ במוצאי חג הסוכות, כ"ב בתשרי במגרש הכדורסל.

מודה, אני לא מרגיש נוח עם האירוע, שבו שפע של ממתקים ועוגות ופופ-קורן ו"שערות סבתא" ורק מעט שמחה עם התורה. ובהמשך מגיע 'נוק-אאוט' שבא בצורת

עושים תערוכה

כבר 90 שנה - באשדות

לבסוף, הזמין את ברכה פונדק וסיפר שברכה, ביחד עם צוות מסור שעמדה בראשו, הוציאה מהכח אל הפועל את התערוכה הנפלאה והמרגשת הזאת ואת הקטלוג הווירטואלי היפהפה שמציגים חלק מיוצרי אשדות לדורותיה. עוד סיפר שזה היה תהליך מורכב של יצירת קשר עם האמנים, בחירת התמונות ביחד איתם, חשיבה מעמיקה כיצד להעמיד את התערוכה ודילמות והתלבטויות נוספות הכרוכות באוצרות. וסיכם שאין ספק שזו אחת המתנות הנפלאות שקיבל קיבוץ אשדות יעקב איחוד לחג ה-90 שלו. וגם אמר שאת כל העבודה הרבה הזו עשתה ברכה אחרי שעות העבודה והסבתאות, ברגישות, בהתלהבות וב... התנדבות.

בשם בית אשדות המתפעם המעריך והמוקיר העביר לברכה תודה גדולה וסחלב.

ברכה פונדק אמרה: יהודה עמיחי ציטט את אנשי המדע וכתב "כי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד". הנקודות שלנו הן מצד אחד אשדות וכל הקשור בה ומצד שני, מעשה היצירה. אבל הקו שלנו אינו ישר, הוא נפתל מאד, מרובה שכבות ועמוס. במהלך העבודה על התערוכה, גיליתי הרבה אנשים טובים, סיפורים קטנים, סיפורי מקום, סיפורי עבר, חלקם מוכרים וחלקם שמעתי לראשונה. כמו בפאזל צירפתי חלק לחלק, התמונה התבהרה, התבהרות חלקית. חלק מהיוצרים נולדו ובגרו באשדות וחיים בה עד היום, חלק נולדו באשדות ונדדו למחוזות אחרים, חלק נולדו במחוזות אחרים ונדדו לכאן, וחלק יצרו כאן והלכו לעולמם. זאת ההזדמנות שלי להודות להרבה אנשים טובים באמצע הדרך, שהיו איתי בהקמת התערוכה הזו, אנשים שאיתם אפשר וכף לצעוד."

ולסיום קמה שרה'לה שרון, ניגבה את הדמעות ובספונטאניות האופיינית לה, הרימה אנשים ממקום מושבם והקימה מקהלה ששרה ב-4 קולות את "בחיוכים של נעם", ו"מלא כוס יין אדום". הציבור הוזמן לכיבוד ונמשכו המפגשים המרגשים לאור יצירות האמנות.

התרשם ורשם: יונתן אלטר

תערוכת אמני אשדות – בית גבריאל
יותר ממאה אנשים וילדים, מהקיבוץ ומחוצה לו, הגיעו בשבת 25.10.14 לבית גבריאל לטקס פתיחת התערוכה של אמני אשדות לרגל שנת ה-90.

הפגישות היו מרגשות, היו אנשים שלא ראו אחד את השני 60 שנה ועוד יותר מרגש היה לראות את אוסף יצירות האמנות המרהיב, המרתק והמעניין שנפרס כאן. היה כיבוד, הייתה מערכת הגברה, והיה מנחה, יונתן, שסיפר: שכששאלו את לאה גולדברג "לשם מה נכתבים שירים ליריים?" היא ענתה "ומה לעשות בסוסים במאה ה-20? ובאבנים הגדולות שבהרי ירושלים?"

אח"כ הוא קרא הסבר של ריצ'ארד בך (השחקן, תעתיק) של למה הוא כותב.

והמשיך בקטע מדברים של עזריאל זאבי שהופיעו בחוברת, "מיומנו של חלוץ", על הקושי של להיות אמן בתקופה החלוצית.

בהמשך קרא מדבריה של ברכה בפתיחה ל"קטלוג הווירטואלי" של התערוכה על השינוי במעמדו של האמן הקיבוצי שקיבל ימים וחומרים ואחר כך על השינוי שחל במצבו עם השינוי בקיבוץ. וסיים במשפט של ברכה המסיים את ההקדמה לקטלוג: ומה לא השתנה? התשוקה העזה למכחול, לחומר ולרוח, כי מותר האדם.

יהודה גולני בעלה של אסתר (לשעבר קורן / אייל) ניגן בקלרינט את שדות שבעמק.

דורון רוזנבלום, מזכיר הקיבוץ שהוא גם אחד האמנים המשתתפים בתערוכה, הביא ברכתו.

נעם שוחט שעובד בבית הזה מיום הקמתו ובנו יואב שרו "שיר מולדת" והקהל הנרגש הצטרף לשירה.

מתי עמלי, הנציג הלא נבחר של אמני אשדות מאלו שעזבו את אשדות אבל שאשדות לא עזבה אותם – נשא דברים.

יונתן ברך את צוות התערוכה תרצה היימן, הדס קיים ואברהם חזן על עבודתם לקיומה והקמתה של התערוכה הזו וגם לעוזרים העלומים שתרמו מי בהכנת הכיבוד, מי בהגברה, מי בתמיכה ומי בעידוד.

דברים בפתיחת תערוכת יוצרים 90 – ב' בית גבריאל'

לפי כשנה שלחה אליי שרהליה את דף השיר הזה וכתבה. זוכר משהו? אני לא. ואני זוכר שעוד לפני עידן המחשב כתבתי את השיר הזה לאיזה שהוא ערב בקיבוץ. אולי ערב בניס ואולי חג קיבוץ, מי זוכר. וכשקראתי אותו שוב, חלפו מן הסתם כמה עשורים והחלפתי כמה קידומות ועברנו כמה דברים כאן יחד והתבוננתי בו מכיוון חדש לגמרי.

שבא מכאן

מלים: דורון רוזנבלום לחן: שרהלה שרון.

בני, בני שלי, אומרת אמא,
שב לצדי, כמימים ימימה.
אתה אמנם בן ארבעים, שלושים בערך
אך אתה בן שלי, לאורך כל הדרך,
אומר לך, לעת זקנה,
עמוק, עמוק בי פנימה
עדיין מפרפרת התקווה.

לשוב אל זה הבית,
אתכם בצל הזית,
לגמוע עוד תלמים שנחרשו,
ללגום עוד אהבות שנשכחו,
לפרוח עם חלום ישן
שבא מכאן, שבא מכאן.

אמי שלי, אומר לך אמא,
חבקיני כמימים ימימה,
אני אמנם צועד לאורך דרך,
אבל ממך אמי, קלטתי כל ערך,
אומר לך אם לעת בינה
עמוק, עמוק בי פנימה
עדיין מתגלגלת מנגינה.
לשוב אל זה הבית...

ביתי שלי, לך אגידה,
ימים ידעתי, ראש לך אנידה,
אני אמנם נשטף עכשיו בזמר
אך לפניכם לבד, כאן דרך אין לה גמר
ואם תשאל, לעת מצוא,
אפשר בי בודאי למצוא,
שברי חלום אשר אינו נגוז.

בספרו "הערים הסמויות מהעין" מביא איטאלו קאלווינו דיאלוג בין מרקו פולו וקובלאי חאן, במהלכו מספר מרקו לחאן על הערים שראה במסעותיו.
כבר הפציע השחר כאשר אמר: "מלכי, כבר שחתי לך על אודות כל הערים שאני מכיר. וותרה עוד אחת שעליה אינך מדבר לעולם."

מרקו הרכין ראשו.

"ונציה", אמר החאן. מרקו חייך...

"ובכל זאת מעולם לא שמעתי אותך מבטא את שמה". ופולו: "בכל פעם שאני מתאר עיר, אני אומר משהו על ונציה."
"כאשר אני שואל אותך על ערים אחרות, ברצוני לשמוע על אודותן. ועל ונציה, רוצה לשמוע כאשר אני שואל אותך על ונציה."
"כדי שאוכל להבחין בטיבן המיוחד של הערים האחרות, נחוץ לי שאצא מנקודת מוצא של עיר הנשארת תמיד מובנה מאליה. לגבי דידי, עיר זו היא ונציה."

תודה לך אשדות, שאפשר לצאת ממך ולשוב, לצאת שלא על מנת לשוב, לשבת במקום אחר ולהתגעגע, להעלות אל לוח הלב את שאבד, לחיות בך, ליצור.

תודה לאמנים, תודה לברכה על אוצרות התערוכה, על החשיבה המקפת והירידה לפרטים, על היופי. תודה לתרצה על הסיוע ותודה לכולכם שהגעתם.

דורון

קסם סוכות - ז. פונדק

ישעיהו פונדק ז"ל - אבי, ביטא את התלהבותו מהיצירה שרקחה הדה לראשונה בערב סוכות תשל"ב. בעלון הקיבוץ כתב "זכותה הגדולה של הדה אורן היא הרעיון לשתף ציבור גדול של ילדים ומבוגרים על רקע המסורת הקדומה של חגיגות סוכות ושמחת בית-השואבה... זיק והד לעליזות ומשובת-עם, של שמחה קדומה זו, תוך שלל אורות וגוונים, אשר הבזיקו לעיננו בדשא הצפוני בליל החג השנה. חגיגה זו הוכיחה כי היא יכולה לשמש דגם ויסוד לחגיגות סוכות".

לא זכיתי לראות את ערב סוכות הראשון של הדה. כחצי שנה לאחר הערב ההוא השתחררתי מצה"ל, חזרתי לקיבוץ וקבלתי את שרביט רכו התרבות. כך גיליתי את מורכבותו של הערב, הפעם מנקודת ראותו של המפיק - במה, תאורה, תלבושות, חזרות, חבילות חציר, קישוטי במה, קישוט חדר האוכל ולוח המודעות, כלי נחושת, לפידים... ואינספור פרטי פרטים, בעידן בו אפילו טלפונים רגילים לא היו בקיבוץ, שלא לדבר על סמארטפונים. כל חברי הקיבוץ היו נקבצים שלוש פעמים ביום לחדר האוכל ושם ניתן היה לסגור עסקות ולגייס קריינים, רקדנים, מדליקות משואות וכיו"ב. צוות גדול ליווה את החג עם שפע הרעיונות היצירתיים של הדה, ביניהם זכורה לי במיוחד דרורה זקצר ז"ל שבזהירות ניסתה לתאם בין הפנטזיות שהגתה הדה ללא הרף לבין מגבלות הזמן המקום וסבלנות האנשים.

ארבעים ואחת שנים חלפו ומאז החלה המסורת ועם השנים הדה קצת התרככה; מארבע במות בכל פינות הדשא, עברנו לשתיים, ולאחר מותה של הדה, לפני שש שנים, הסכמנו שאפשר להסתפק גם באחת. כבר ילדי הגן לא גולשים מעצים וגם על האולטרה סגול ותהלוכת הלפידים ויתרנו.

סוף בעמוד הבא

לפני כשלושת אלפים שנה, כך מספרים, הצליח מנהיג כריזמטי לשכנע באותות ובמופתים עם עבדים, לעזוב את בתייהם ולצאת אל הלא נודע. הבלתי יאומן קרה, גברים, נשים וילדיהם עזבו בתים, עבודה קשה, סדר יום ברור ומוכר, ויצאו לבקש את אלוהים הבלתי נודע. חרף סידורי המסע הנוחים, ה-מן והשָלו, רבו הגעגועים אל חיים שנעזבו מאחור, ורק בדרך פלא לא שבו היוצאים אל נוגשיהם שאת נחת זרועם הכירו היטב. מסע נדודים של ארבעים שנה יצא לדרך מפותלת שרק מעט מהיוצאים אליה סיימוה.

הסוכות - סמל הנדודים היה לאחד המיתוסים המלכדים אותנו גם כיום; סיפור שסביבו ניתן להצית את 'מדורת השבט' ולכנס את פזורי אשדות יעקב לשעה של יחד סביב ריקודים, שירה, קריאה, בניית קירות הסוכה וקישוטים. מה יש בערב הזה שעדיין מצליח לקסום לבני הקיבוץ ותושביו? התמהיל היצירתי של ערב סוכות האשדותי נרקח לפני 42 שנים על ידי הדה אורן - חברת קיבוצנו. הדה שהריקוד היה למהות קיומה, העידה על עצמה כי "כל רגע שאינני יוצרת אני מתה..." הפליאה לחבר בין אנשים, תנועה, מוסיקה, רגשות, קצב, שובבות ועצב רב. לא אחת עמדתי מוקסם מול הרגע שבו הדה פגשה קבוצת ילדים רוגשת, ובדרך של פיתוי, התלהבות, הומור וכריזמה, הצליחה לעצבם ללהקת רוקדים הנשמעים לקצב המנגינה ולתנועות שהגתה. ניצוץ שבקע במרווח שבין הסיפור, הילדים והחוויה שהדה פגשה באותו רגע. היצירה הייתה משתנה כל הזמן ומתפתחת, ובכל חזרה נוספו לה מרכיבים חדשים, ככל שהדה העמיקה את ההכרות עם הילדים, וגבר בה הצורך לשכלל את יצירה. גם אם היו רגעים רבים של תסכולים אצל הילדים ואצל הדה, כאשר הריקוד לא נסק אל המקומות אליו שאפה להביאו, עדין התוצאה הסופית הייתה מרהיבה לצופה הפשוט, ומאכזבת משחו עבור הדה.

קסם סוכות - סוף

הצצה למשפחה

חדשה ב'נוף אשדות'

פרופיל משפחתי: משפחת קמרינסקי
גרים ברחוב: גלעד
הורים: ירון וקרן
ילדים: שירי – לומדת בכיתה ה'
אליעד – לומד בכיתה ז'
עיסוק:

קרן- מפקדת בסיס במחווה אלון
ירון – מנהל פנימייה
מיוחד המאפיין את המשפחה שלנו:
ההכרות בין קרן לירון החלה בשירות
הצבאי. קרן שימשה כמדריכת גדני"ע בבסיס
הגדני"ע ג'וערה וירון כמדריך ראשי (מד"ר).
בהמשך הדרך יצאה קרן לקורס קצינות,
החליפה תפקיד והפכה לבת זוגתו של ירון.
קשר קודם לעמק: בעבר ניהל ירון את המוסד
החינוכי "בקעת כנרות" בבית-זרע יחד עם
משפחתו התגוררו בקיבוץ בית-זרע.
באנו לגור בעקבות: לדברי המשפחה "בעבר
התגוררנו בעמק הירדן, עברנו לעמק-
המעיינות והחלטנו להתגורר בעמק הנכון..."
משהו שרוצים לומר עם הפנים לקהילה:
מודים על החום לו זכינו בימים הראשונים
מצד האנשים בקהילה ומאחלים לכולם שנה
טובה ומתוקה!
משפחת קמרינסקי היקרה!
מאחלים לכם השתלבות קלה בקהילה.

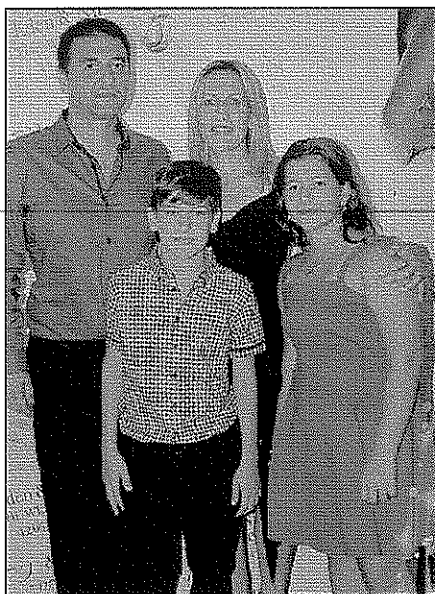
הטרקטורים שגרו עמם את קירות הסוכה
הוחלפו במסגרות מתכת, והערב נעשה קצת
יותר פשוט; אבל התמהיל המיוחד שאותו
מצליחה כל פעם לחבר מחדש שרה'לה שרון
בשירים ודברי קישור עדיין פועם. ממש כמו

הסיפור על ר' ישראל בעל שם טוב, כשהיה
רואה פורענויות מתרגשות, היה הולך למקום
אחד ביער ומתייחד שם עם נפשו; היה
מדליק שם אש, ואומר תפילה אחת, ודי היה
בכך...

האם נצליח לשמור על הערב הזה גם הלאה?
אני מניח שלעוד זמן מה כן. עד מתי? תלוי
בכם, החבר'ה הצעירים יותר.

אם סיפור הערב הוא גם הסיפור שלכם, אנא
עזרו לנו לשמור עליו. צוות החג השנה, כבכל
שנה, עמד בפני כמה קשיים שנראה היה
שאולי לא נצליח להתגבר... אבל צלחנו. ועוד
בקשה קטנה לסיום... אנא שמרו על הילדים
הקטנים קצת יותר קרוב אליכם וקצת יותר
בשקט... אחרת הם מפסידים את כל הסיפור
ושומעים רק את עצמם, וגם אנחנו מפסידים
משהו מהניגון ההוא.

דודו פונדק

משתתפים באבלה של עדי גל

והמשפחה במות הסב

בית אשדות

משתתפים באבלה של רחל'ה כהן

והמשפחה במות האב-הסב

בית אשדות

אושפיזין בסוכה –

דברים שנאמרו על במת ערב סוכות

אין בה אף שחקן זר, כולם אנשי המקום או בני המקום, והם הכי טובים בעמק והם נושאים את שם אשדות בגאון ומשיאים אותו גבוה יותר.

הם לא מקבלים אגורה על המשחקים שלהם אפילו לא הוצאות נסיעה.

יש להם מינעד גילים רחב מ-19 ועד 42, והם משחקים יחד בהרמוניה ובהתלהבות ו"קורעים" את כל הקבוצות בעמק הזה.

בטורניר השנה השתתפו 70 שחקנים בשש קבוצות: אפיקים, זגניה ב', חיילי עמק הירדן, ותיקי עמק הירדן יבניאל והקבוצה שלנו של אשדות יעקב איחוד שניצחה במשחק הגמר ומנצחת כבר שלוש שנים ברציפות.

אני גאה ושמח להזמין היום לסוכתנו את שחקני קבוצת הכדורסל של אשדות יעקב איחוד.

אני מזמין את המפיק והאבא של הקבוצה: גל מלמוד.

את מנהל צמח ליסינג הנותנת חסות לליגה וגם מאמן הקבוצה – ענבר אלתר.

את יניר אלתר – יזקן שחקני הקבוצה.

תמיר גל - השחקן המצטיין של הליגה ומלך השלשות, וגם אחיו- מאמן כדורסל ובעליו של בית ספר לכדורסל- רז גל. ואיתם בקבוצה נבוא ינאי - שחקן מצטיין, ואחיו הלל ינאי, גם הוא מאמן כדורסל אהוב של ילדים צעירים.

וגם מנהל בתי קפה של "מקס ברנר" שמגיע מהמרכז - נדי בן פורת וההיטקיסט המצליח שגם הוא מגיע מהמרכז - עידו סוסן

נמרוד שיפר שמגיע לכל משחק מרגבה שבגליל המערבי, וגם אלו שמגיעים מקרוב: שחף שיפר, די"ר מתן שימרון, אסף קליין, יונתן שטיינדל, אורן ראובני, והחיילים הגיבורים - עוז גורן וגיא צ'רנה שחקן הרכש היחיד שלנו מ... אשדות מאוחד.

להתראות בליגת הקיץ בשנה הבאה

הפיק ורשם: יונתן

ערב טוב וחג שמח! כרמל גנץ, עוד מעט חברת קיבוץ, סיפרה לכם על האושפיזין במסורת.

גם אצלנו באשדות יעקב יש מסורת של אושפיזין:

אושפיזין וותיקים שלנו בסוכות, הם החברים מפיזורית שעוד מעט יעלו לבמה.

אושפיזין מקריים הם קבוצת תיירים מוירג'יניה ארה"ב: Welcome to our sukkah.

יחד עם זה, כבר הרבה שנים יש לנו מנהג לבחור מתוך חברי הקיבוץ, או אנשים הקשורים אלינו, מישהו להיות אושפיזין מיוחד לאירוח בסוכה, כלומר, לעלות לבמה. לפני שנה הזמנו את סמדר ינאי שאחראית על אירוח קייטנת אילן ואת רוני קינן שסיים 6 שנים כמנהל הקהילה. והשנה:

האושפיזין הראשון שלנו השנה היא, אישה מיוחדת, שהתגברה על כמה קשיים בחייה שלא כאן המוקם לספר עליהם. הזמנו אותה לכבוד העובדה שהיא סיימה 4 שנים בתפקיד שלא היה קודם באשדות - יו"ר הקיבוץ.

(דברי הברכה של דורון לתמי- ברשימה נפרדת)

לפני שאזמין את האושפיזין הבאים אני רוצה להזכיר לכם שכל עיר בארץ וגם בעולם שמכבדת את עצמה, מחזיקה קבוצות ספורט להתפאר בהן. אז גם לנו, כאן בפריפריה, יש ליגה כזו וגם לנו, קיבוץ אשדות יעקב איחוד, יש קבוצה כזו

הליגה שמדובר עליה היא ליגת הקיץ בכדורסל בין קיבוצי עמק הירדן. כבר שנים מתקיימת הליגה הזו, והחל משנת 2009 צמח ליסינג לקחה חסות על המפעל הספורטיבי הזה שהפך מסורת והליגה נקראת ליגת צמח ליסינג בכדורסל. בשנים האחרונות מוביל את ההפקה אוהד מאפיקים ואיתו בצוות גל מלמוד שלנו ועוזי משער הגולן.

ולנו לאשדות יעקב איחוד יש קבוצה שמשחקת שם, קבוצה שעושה לאשדות יעקב "שם"

”אשרי הקיבוץ שאנשים כמוך נמנים על חבריו”

דורון מברך את תמי שניפר

להתגאות ומה להציג בפני מי שרוצה להשתייך אלינו.

הכל את עושה בדרכך - דרך של יכולת ניתוח מבריקה, זיכרון פרטים, ירידה לפרטים תוך יכולת הסתכלות על הפרט תוך ראיית התמונה הכללית, יכולת להפריד עיקר מטפל.

תודה לך, תמי.

אשרי הקבוץ שאנשים כמוך נמנים על חבריו.

מאחלים ומקוים לשנים רבות של עשייה.

דורון רוזנבלום

אגודה קהילתית נוף אשדות

ועדת הקלפי

פרוטוקול הצבעה מיום 24/10/14

מספר חברי האגודה ליום ההצבעה: 341

מספר החברים המשתתפים בהצבעה: 102

קולות פסולים: 1

קולות כשרים: 101

הצעת ההחלטה: בחירת שני נציגי ציבור

למועצת חינוך

נבחרו- הילה ברקן, ענבר אלטר

זכות גדולה לי לברך את תמי, יושבת ראש הקיבוץ במשך 4 שנים; ועם סיום תפקידה, וכאושפזין סוכות תשע”ה, אני עושה זאת בגאווה גדולה.

לטעמי, אי אפשר לנתק את ארבע השנים האלה ממכלול העשייה הברוכה שלך במשך השנים באשדות.

את מכירה את אשדות על בוריה מתפקידיך השונים, החל בהנהח”ש, עבור דרך הריכוז הכלכלי, ניהול הכספים בילוגי וכלה בתפקידיך כיושבת ראש הקיבוץ, תפקיד אליו נבחרת ברוב מוחץ של חברים, שבתרו בך הן בשל מי שאת והן בשל מה שאת מייצגת.

בשנות תפקידיך הציבוריים הובלת תנופת פיתוח אדירה. היית שם ותרמת להעצמת ענפי ”אשדות בעמק” ולהגדלת הכנסותיהם ורווחיהם. טיפלת באופן שיטתי ובהצלחה במצב החוב של הקיבוץ.

הישגים אלה הם המסד להעברת רווחים לחברים, לשדרוג תשתיות הישוב שלנו ולטיפוח הערבות ההדדית שהיא טעם החיים המשותפים שלנו.

בנוסף, היית שם בשורה של תהליכים חברתיים שידעה אשדות: השיוך ההוני, הסדרי הקליטה, הטפול בפנסיה, הטיפול בכספי תנובה, שיוך פירות הנכסים ועוד.

תפיסתך את הקיבוץ, גם בעידן שינוי אורחות החיים, השפיעה רבות על עיצובו של הקיבוץ.

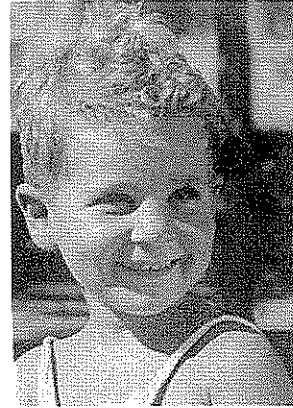
רבות הדוגמאות לכך ולא אפרטן כאן. אומר רק זאת, אם יש אמירה שאת גאה בה היא: **אשדות היא הקיבוץ המופרט הכי שיתופי שיש.** יש בזה יופי רב. יש בזה קושי. אבל אין ספק שיש לך אמונה, תפיסה, דרך. דרכך השפיעה ויצרה תחושה של ביטחון בקרב החברים. חברים שחוו את השינוי על בשרם בגיל מבוגר. יש משמעות גדולה מאוד לתפיסה שאת מייצגת.

חתרת לעשות הכל על מנת לקלוט בנים. ותרומתך הגדולה היא בכך שיש לנו במה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

עמוד 2: הגשר הרומאי על יד "גשר".
ומלמטה – הירדן.
עמוד 3: והמדבר היה לארץ נושבת
עמוד 4: בית התרבות שלנו
עמוד 5: חלק מגנות הנוי שלנו. ומסביב
למדשאות בתי מגורים.
עמוד 6: מן הירמוך העלינו מים לנקודה.
סודרו תבניות ליציקת תעלות.
עמוד 7: יצקו את התעלה הגדולה כשהיא
נתמכת בעמודים גבוהים.
עמוד 8: צינור אל צינור חובר.
עמוד 9: והמשאבה שואבת. ועתה זורמים
בה המים ומשקים את השדות.
עמוד 10: "אשדות" בבנינה...
עמוד 11: מגדל המים בבנינו. אסם התבואות
הלך ונבנה... ועתה – הוא אוגר בקרבו לחם
ברכה.
עמוד 12: ענפי המשק ותנובתם. זריעת
תפוחי אדמה. אסוף תפוחי האדמה.
עמוד 13: קטיף העגבניות בגן. באופק – הרי
הגלעד. במשתלת הגפנים.
עמוד 14: גם הבהמות באות לעזרתנו. חריש
בפרדס.
עמוד 15: מסיק הזיתים.
עמוד 16: עבודת הטרקטורים בשדותינו.
במטע הבננים. הפרי נעמס על המכונות
ונשלח ל"יתנובה".
עמוד 17: קציר האספסת – חציר לבהמות.
החציר נכבש ונערס ונשמר לעת הצורך. עגלה
תוביל חציר אל הרפת ואל הדיר.
עמוד 18: והפרות שופעות חלב.
עמוד 19: והכבשים נותנות צמרן. ובאורווה
– הסוס. והתיש נוגח...
עמוד 20: ועל יד הירמוך מקוי מים לדגים
סדרנו. והדייגים יצאו למלאכתם.
עמוד 21: ובסנדלריה, חברות וחברים –
נעלים מתקנים ותופרים. ודוד הקיטור הגדול
ישלח את אדיו אל סיר הבישול. ובמטבח –
את האורז מבררים.
עמוד 22: ובבית החרושת "אשד" מכינים
שמורים: רבות וכבושים.
עמוד 23: ובבתי הילדים: פעוטים שובבים.
תינוקות חביבים.
סוף בעמוד הבא

"הלא תראוני – כולי שופע אור וחן"
סיפורו של אלבום תמונות שנמצא בארכיון
וכעת מופיע גם באינטרנט

להלן סיפורו של האלבום הזה:
"בחורף תש"ז (תחילת 1947) אספו ילדי
אשדות תמונות מתוך אלבומי המשפחה.
התמונות הודבקו באהבה בתוך אלבום חדש,
מהווי אשדות והחיים בה. על יד כל תמונה
צרפו הסבר עבור ילדי הגולה.
את האלבום שלחו אל כתובתו של אחד
מחברי הקיבוץ אשר נלחם במלחמת העולם
השנייה בשורות הבריגדה היהודית (חי"ל)
ונשאר באירופה כדי לקבץ את ילדי שארית
הפליטה ללמדם ולהעלותם ארצה.
את האלבום אסף והעלה ארצה החבר משה
מוסלר שהיה מורה בבית הספר "תחכמוני"
באנטוורפן בבלגיה ולימד עם חברנו בן עמי.
הוא שמר על האלבום במשך כל השנים, ורק
לאחר מותו החזיר בנו, חבר קיבוץ שדה
אליהו, את האלבום לאשדות באביב תשמ"ט
1989.
הצילומים הם פרי מצלמתו של צלמנו
הנותיק אליהו כהן ז"ל."
האלבום כולל 31 עמודים ומופיעים בו 70
תמונות עם הסברים שנוסחו על ידי ילדי
אשדות. רשמתי את תוכן העניינים ומי
שרוצה לראות את האלבום יכול למצוא
אותו בקישור הבא:
<http://www.achvatadam.com/album.lagola>
עמוד 1: פתיחה:
מציון – לאחינו בגולה. שלום מאשדות ועמלה.
משדותיה, ילדיה והחי אשר בה!!...
גשר – מולדת אשדות. חג הבכורים.

ארכיון אשדות – סוף

חג משק – 90 לאשדות

"בזכותם"

ביום שישי, 10.00 בבוקר בבית הקברות

תביאו פרח או עציץ או אבן לשים על מקום מנוחתם של האהובים והיקרים שכבר לא איתנו.

אנחנו נשמיע את השיר של שייקה פייקוב – "בזכותם" – משפחה רב-דורית תספר על שאינם איתנו – וכל מי שרוצה לומר משהו על מישהו יבורך.

שנדע מאין באנו – וניתן כבוד למקום, ליקירנו עדי-עד!

במידה ויהיה גשום וסוער – הטקס יבוטל.

שאול ינאי ושרה'לה שרון

אחרי המופע –

בירה ונשירה עם שרה'לה שרון

הערב, בשעה 22:30 בחד"א. השתתפות מכיתה ט'.

בירה ויין בעלות של 5 ש"ח במזומן בלבד. מכירת אלכוהול למי שטרם מלאו לו 18 אסורה על פי חוק. נערים עד גיל 18 באחריות הוריהם בלבד.

חג שמח!
תרבות אשדות

עמוד 24: ובגן הילדים: כותבים ומצירים, ואל השולחן מסבים.
עמוד 25: ואת גופם מחסנים. הלא תראוני – כולי שופע אור וכן.
עמוד 26: ואת בעלי החיים נתרועע, ובצעצועינו נשתעשע.
עמוד 27: עד הגיענו – לתורה ולעבודה. מדשאות ופרחים בחצרותינו. אחד הביתנים של בית הספר.
עמוד 28: ידינו נשלח לעבודה.
עמוד 29: הצביה בפינת החי שלנו.
עמוד 30: ובחגים ובמועדים – נצא במחול וריקודים.
עמוד 31: וחברותינו ונערותינו חיוך ברכה לכם ישאו.
טבת. תשי"ז. 1947. ארץ ישראל. אשדות-יעקב.

חג שמח,

שאול ינאי

בשדה – צילום אליהו כהן

מגדל המים - כמשל

החברים, כאן אני מספר על עשרות שנים של שוויון וסוציאליזם, על רוטאציה בתפקידי ניהול, על השוויון בדירות והאיסור לסגור מרפסת על חלוקת מצרכים ותקציב אישי, רכב לחבר והאיסור לרכב פרטי ולימודים המאושרים באסיפה הכללית ומכאן... ואז מספר על הדור השלישי...

שלא אהב את דרכו של הקיבוץ ולא חזר לגור בקיבוץ ועל המשבר הכלכלי שנבע מסיבות שונות במקביל לבעיה הדמוגרפית שתי בעיות קשות שהביאו לצורך בשינוי: מעבר ל"קפיטליזם רך" עם "רשת ביטחון". ואז אני מראה להם את הרחבות בתי החברים ואת מגרשי החניה למכוניות שצמחו סביב הקיבוץ ובעיבורו ואת גן השעשועים ההומה.

אנחנו חוזרים למגדל המים. אני מראה להם שהוא נראה נורא, מוזנח, נטוש, ללא תפקיד, ללא שימוש, דהוי, מתקלף, מחורר.

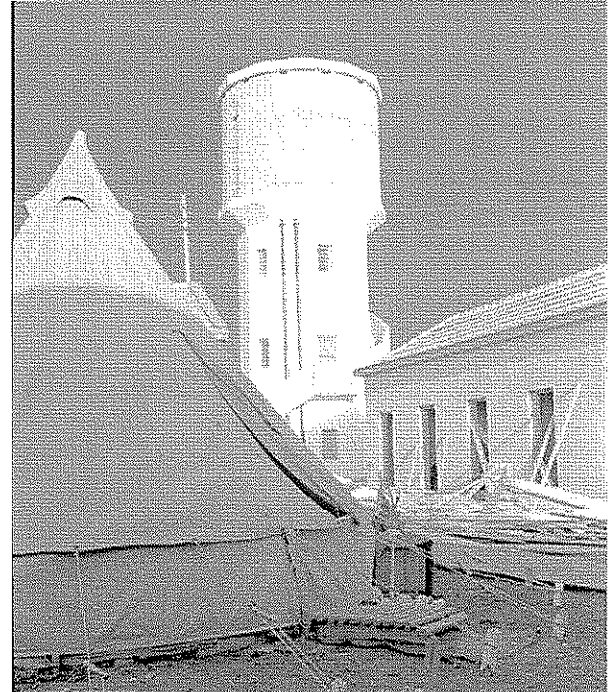
מזכיר שבמקום האוהלים שהיו סביבו, יש היום את בתי החברים רחבי הידיים והמצוידים במיטב המכשירים המודרניים. אני מסביר שזה משל למצב הקיבוץ של היום: המטרות דהויות, האידיאלים מוזנחים, אבל החברים חשובים. ממש התהפכה הפירמידה. אם קודם שאלו אחד את השני מה אני יכול / צריך לעשות למען הקיבוץ, היום שואלים את עצמם: מה הקיבוץ יכול לעשות למעני.

השבוע שיפצו את מגדל המים, תיקנו, צבעו, שמו מדרגות חדשות, ושוב הוא לבן, בולט ובוהק כמו פעם. וזה יפה אבל... זה קלקל לי את הסיור.

יחד עם זה אני בתחושה שהמשל ממשיך לתפקד. שיפוץ מגדל המים, מתחבר לי אל ההשקעה בדשאים החדשים, אל שיפוץ בתי הילדים, אל השילוט החדש המתוכנן בכביש הכניסה לקיבוץ, אל השיפוץ הצפוי בביית קרפי, אל מרכז הספורט הנרקם לאט.

הסוף בעמוד הבא

את סיורי הקיבוץ לתיירים אני מתחיל במגדל המים. בין השאר, אני מראה להם שם את התמונה של מגדל המים ולידו האוהל.

אני מסביר להם שהתמונה הזו היא משל לקיבוץ של פעם: **מגדל המים** הגבוה, החזק, הבהיר, הבולט מעל הכל, המגדל החשוב, שמספק את הנוזל החיוני - מים וגם נותן ביטחון (משם השקיפו על הגבול) וגם תקשורת (איתות דגלים ופנסים) - הוא מייצג את המטרות שלמען הם באו לכאן מאירופה, למען עזבו את הבית, למען הקימו את הקיבוץ: בניית בית ליהודי העולם ובניית חברה שיוונית, צודקת, נקייה.

האוהל והצריף שליד המגדל, בהם גרו האנשים מסמלים, שבקיבוץ ההוא האנשים לא היו כל כך חשובים, הם חיו למען המטרות החשובות הנ"ל. הם היו אידיאליסטים, הם שמו עצמם בצד למען המטרות.

ממגדל המים אנחנו ממשיכים לסייר בקיבוץ, עוברים במערכת החינוך שם אני מספר על "החינוך המשותף" והניסיון ליצור

"אדם חדש" בלינה משותפת ו... על המעבר ללינה משפחתית. ומשם לשכונות מגורי

שיפוץ מגדל המים 2014

משל מגדל המים – המשך

לכבוד יובל ה-90 של קבוץ אשדות יעקב החליטה הנהלת **לוג** לתרום מימון לשיפוץ מגדל המים ההיסטורי.

צוות של ועדת מתאר (שרהליה, ברכה, דני שיפר, דובי ומשה א.) קיבלו פרוגרמה ממתכנתת שימור אתרים לביצוע השיפוץ אשר כלל: תיקוני טיח יסודי, ציפוי כ-40 מדרגות בשיש עם חספוס, צביעת כל המגדל נאמן לגוון המקורי, צביעת כל החלונות והדלתות, צביעת החדר העליון, החלפת דלת הכניסה והפיכתו לחדר תצפית לסיורי התיירים מ'נהרא'.

מזכיר הקיבוץ דרש שעבודת השיפוץ תסתיים עד 28/10/2014. רק קבלן אחד מתוך שלושה הסכים להתחייב למסור את העבודה למועד הנדרש וחתם על תשלום קנס של 2,000 ש"ח על כל יום פיגור.

מגדל המים נבנה בשנת 1936 ע"י קבוצת הבניין בקבוץ. שימש חוליה במערך אספקת המים ליישוב. מי הירמוך נשאבו לבריכת מי השתייה, שם שקע הסחף, ומשם נשאבו למגדל המים ובנפילה חופשית לצנרת שהובילה לברזי הקיבוץ. חלק מהמים עברו סינון חצץ עדין והוזרמו למכון הקרח, וכמו כן למספר ברזים במרכז הקבוץ, שנקראו "מי פילטר" והם ששימשו כמי שתיה. במלחמת השחרור שימש להעברת תקשורת באיתות ליישובים הסמוכים.

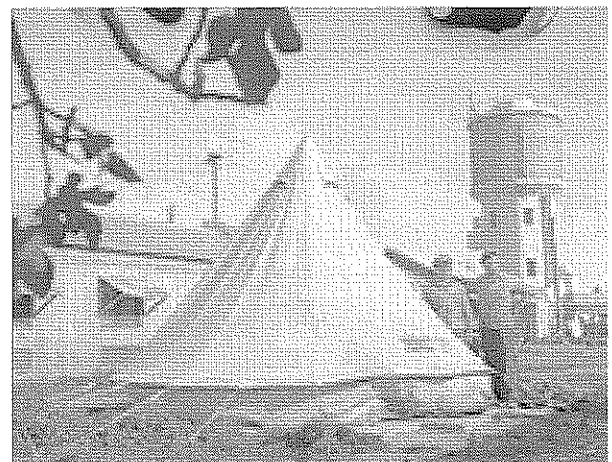
בשנת 1982 החלה אספקת מים מהכנרת ע"י אגודת המים. ב-1988 הופסקה פעולתו.

תודה להנהלת לוג על היוזמה הברוכה.

משה אריאלי - ו. מתאר

כל אלה ממחישים לי שההנהלה הנוכחית של הקיבוץ לא הלכה לקיצוניות קפיטליסטית. לא מחלקים את כל הכסף לחברים, לא רק החבר חשוב, גם החברה, גם הסביבה, גם החינוך.

אחרי שמצבנו הכלכלי השתפר (להערכתו בגלל השינוי באורחות חיינו) שוב משקיעים בנוי, במראה הקיבוץ, בחינוך חברתי, בתרבות קהילתית, בקליטה - חוזרים לחיות על פי אידיאלים. יש מטרות שהן מעבר להישרדות ומעבר לטובת החבר וזה משמח אותי שבשנת ה-90 לקיבוץ שלנו העתיד הטוב – לפנינו.

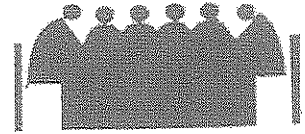

תודה לכם חברי הנהלת הקיבוץ.

ובקשר למבנה הסיורים שלי בקיבוץ...
אצטרך לחשוב יצירתי.

חג 90 שמח - יונתן אלטר

מועצת קהילה

<p align="center"><u>מפרוטוקול 27/14 22/10/14</u></p> <p align="center">1. <u>צוות איוש דירות</u></p> <p>מועצת הקהילה אשרה את הצוות שהוצע ע"י המזכירות הפעילה בעבודה משותפת עם סמדר מנהלת מש"א, בעקבות מכרז. ההרכב שהוצע: ברכה זולטי, זהר יחיאלי, גל מלמוד, אופיר קיים, ניצן ראובני אושר ע"י מועצת הקהילה.</p> <p>2. <u>הנחה באגרת קהילה לחברים הגרים בהרחבה</u></p> <p>מועצת הקהילה דנה בשאלה האם לתת הנחה באגרת קהילה לחבר המתגורר בהרחבה והחליטה בשלילה. הנמקה: אגרת הקהילה מממנת סל שירותים רחב. אי אפשר לפרוס אותה לפרוסות של משתמש/לא משתמש. אי אפשר לכמת את הדברים וכל אחד משתמש במה שמתאים לו.</p> <p>3. <u>לקראת תכנית קהילה 2015</u></p> <p>המועצה קיבלה החלטה להפסיק את מימון הרכב לחבר ונהג הבית, שלא להעלות את מחירי השירות במכבסה. כן דנה המועצה בהמשך תקצוב וכיסוי גרעון חדר האוכל. יימשך הדיאלוג בנושא עם ינהראי.</p> <p>המועצה עסקה בשאלת סבסוד ילדי חברים במערכת החינוך מלידה עד י"ב, שימוש בדירות חיילים, שימוש בחדרי חברת הילדים.</p> <p>ההצעה שהוצגה: להקטין ב-10% את הסבסוד.</p> <p>החלטה: הנושא יידון במסגרת הדיון הכולל על התקציב תוך דיון בשאלת עומק הערבות הדדית ומרכיביה.</p> <p align="right">רשמה: אתי. ערך: דורון</p>	<p align="center"><u>מפרוטוקול מועצת קהילה 26/14 מתאריך 1/10/14</u></p> <p align="center">1. <u>הגדרת עקרונות:</u></p> <p>א. הפרטה - לכל בית-אב במועד-היום קובע לשיוך דירות 21.12.2002. דירה אחת אותה הוא "קונה" או בוותק או בשכ"ד או ברכישה ממש.</p> <p>ב. כל בית-אב רשאי להיות בעלים ו/או להחזיק דירה אחת בלבד בישוב.</p> <p>בישיבה 23.14 הוחלט בין השאר כי:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ מאמצים עקרונית שכל בית-אב זכאי לקבל דירה אחת. ✓ הנושא ייבחן, תגובש המלצה להסדרת הנושא, זו תובא לדיון במועצת הקהילה ובאסיפה. בעקבותיה נפעל בהמשך. <p align="center"><u>בדיון הנוכחי נאמר כי:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - חשוב לדון בעקרונות אלה, לבחון את גבולותיהן, את משמעותן, את יכולתנו להתמודד עם מימושן ולקבל החלטות. - יתקיים דיון נוסף בעקבות התייעצות משפטית. <p>2. <u>שונות - סעיפים לקיצוץ בהוצאות לתקציב 2015</u></p> <p>החל דיון בקיצוץ סעיפים. הפעם: נושא "רכב לחבר" ו"נהג הבית". הדיון יימשך.</p> <p align="right">רשמה: סמדר ינאי. ערך: דורון</p>

בפרוס שנת ה-90 לאשדות

עודד גפני מברך ומציע דרך לקידום שיוך הנכסים והדירות

אמות מידה עיסקיים. לכן יש צורך להשאיר את התפעול השוטף בידי 'אגדה'.

נראה לי שמודל פדיון לפי זכויות וותק מפשט את המהלך וניתן לבצעו בנקל, בלי חששות של החברים.

בברכת חג 90 שמת,

עודד גפני

תשובה (חלקית) לעודד

למרות הכתוב - לאורך כל השנים מאז 2002 ועד היום - המשכנו ועסקנו גם בנושאי שיוך הדירות וגם בנושאים האחרים; אמנם לא תמיד באותה אינטנסיביות. בשנות השינוי הראשונות עיקר הפעילות כוונה להטמעת השינוי והתאמת אורח החיים שלנו למודל שנבחר.

בהמשך - צוות של חברים עסק לאורך תקופה ארוכה בבניית הצעה לשיוך דירות קנייני - שכללה הכנת "פרצלציית צל" ובניית מודלים. הצעה זו לא אושרה - ולכן נבנתה חלופה אחרת - של שיוך הוני (ולא חוזי ..). ישום ההחלטה מתבצע - ואתה יודע זאת !!! קצב היישום נקבע ע"פ החלטות החברים/היורשים המבקשים זאת. יתכן והמודל אינו עונה על ציפיותיך - אך זה המודל שנבחר, עד שיוחלט על מודל אחר.

במקביל נקבע יום קובע לשיוך פירות נכסים - חודש נובמבר 2012, ובחודש מאי 2014 החל צוות שנבחר בקלפי ללמוד את הנושא ולהגיש הצעה למודל השיוך ויישומו.

בין לבין עסקנו בבניית מודל הבנייה ב"קו כחול" וגיבוש הסדרי הקליטה. בניית מודל שיוך פירות הנכסים מחייבת קבלת החלטות בשורה ארוכה של נושאים, ביניהם: הערכת שווי הנכסים שפרותיהם אמורים להיות משוייכים ל"חברים הזכאים" שהיו ביום הקובע (או יורשיהם). -

סוף בעמוד הבא

בשנת 2002 אימצנו לחיקנו את החוברת הצהובה שהכין עבור קהילת אשדות אריק ראובני בהיותו מזכיר וש"מ - שינוי אורחות חיים.

השינוי המוצע היה מושתת על ארבע רגליים: הפרטה, הקמת הרחבה קהילתית, שיוך דירות ושיוך נכסים. לצערי הרב נעצרנו אחרי שני השלבים הראשונים, שבוצעו בהצלחה רבה ולא המשכנו בשני הנושאים התורמים לרווחת החבר וליכולת הורשה בעתיד.

אמנם קיבלנו החלטה על שיוך דירות הוני, אבל לא נעשה שום מהלך המשך ליישום ההחלטה - הכל מלל מבלי עשיה כלשהי. כנ"ל גם שיוך נכסים. הוקם צוות שצריך להכין הצעה לדיון בפני האסיפה. בפועל הציבור איננו מקבל כל מידע על דיוני הצוות. מכיוון שאני חושב שהזמן לא פועל לטובתנו, ולצערי הרב אינני מקבל התייחסות נאותה, אני מעלה בכתב את הצעתי, שאולי היא דומה להצעת הצוות, ואם כן אני אשמח מאד.

מטרתי העיקרית להביא את נושא שיוך הנכסים לסדר היום, בעיקר שהוא גם יכול לכלול את שיוך הדירות.

שיוך נכסים ושיוך דירות על בסיס פדיון זכויות הוותק. הבסיס להצעתי: שכל הנכסים שנצברו במשך 90 שנה ע"י כל החברים: חייבים להשאיר בידי הקיבוץ כאגודה. המטרה שבהשארת הנכסים בידי האגודה - היכולת להמשיך ולדאוג לתיפקוד החברתי של קהילת אשדות: ערבות הדדית, בריאות, פנסיה, סיעוד, חינוך ועזרה בקיום הקהילה.

לשם ביצוע - תוקם קרן שבה ירוכזו כל פדיון הנכסים ויישמרו שמית לכל חבר הזכויות לפי סך הוותק. זכויות החבר יכללו גם את ערך דירתו. הקרן תשמש כערבון ליכולת החבר להורשה.

הנהלת הקרן תקבע לפי מצב הקרן את חלוקת פדיון הנכסים השנתיים.

ההפרדה בין הנכסים לבין הפדיון מהנכסים מבטיח שמירת הנכסים ותפעולם השנתי לפי

לא חכירה ולא בטיח

תגובה (חלקית) לעודד - סוף

העיתונאי איתן הבר שהיה יועץ התקשורת ואחד ממקורביו של ראש הממשלה המנוח יצחק רבין, בא לסכם בטור 'דעות' של ידיעות אחרונות את עשרים השנים שחלפו מאז נחתם הסכם השלום עם ירדן. כאשר הוא מונה את ההשגים, מציין הבר בין השאר (ואני מצטט) "במהלך השנים סיפחה מדינת ישראל (יש שיאמרו גנבה) כ-400 קמ"ר משטחה הריבוני של ירדן. היתה במשא ומתן (מוסיף הבר), דרישה להתזיר מיד את השטח, אבל חוסיין ורבין הגיעו לפשרה הוגנת: ישראל תחזור את השטח מידי הירדנים. זו אפשרות ריאלית רק כאשר שני הצדדים רוצים בשלום אמיתי. וכך, עד היום, חוצים חקלאים ישראלים מדי בוקר את קו הגבול, מעבדים את אדמותיהם החכורות וחוזרים הביתה לישראל לישון".

מתוך הנחה שהבר מתכוון בדבריו למובלעת נהריים (אי השלום) הרי שהוא שוגה בכמה עובדות יסוד:

א. אין מדובר בחכירה כי אם בבעלות פרטית על שטחים חקלאיים במסגרת 'משטר מיוחד' שהוכרז שם לפני שני עשורים. מעצם ההגדרה 'בעלות' אין ישראל משלמת לירדן עבור השימוש בקרקע.

ב. גודלו של השטח האמור אינו עולה על 8 קמ"ר

ג. מזה למעלה משנה שחקלאי אשדות אינם נכנסים לעבד את החלקות שבבעלותם בשל מה שמכנים בצה"ל 'בעיה הנדסית בגשר', ולכן מן הסתם אינם חוזרים משם לישון בישראל.

חבל שעיתונאי מכובד ומוערך כמו איתן הבר, לא טורח לברר את העובדות בטרם הוא יוצא בהצהרה כל כך גורפת.

אבנרן

הצעה למנגנון החלוקה ל"זכאים" - ומשקל הוותק בחלוקה.

- הגדרת חלוקת הרווחים בשנים הקרובות בין חלוקה ל"זכאים" לבין החלוקה השוטפת לכלל החברים (כולל נקלטים). - הגדרת מדרג השימוש ברווחים בקהילה. (הצעה ראשונית גובשה עי מועצת הקהילה) - הגדרת גובה הדיבידנד השנתי מאגדה ועוד ועוד.

בימים אלה הוצגה בפנינו הערכת שווי נכסי 'אגדה' (ללא 'לוגי') - נעבור ונלמד אותה.

הנושאים מורכבים ובעלי השלכות לכל אחד מאתנו - הן מהיבט זכויות החברים הוותיקים, והן באשר לאופק אותו רואים בעיניהם הנקלטים. המודל צריך להיות כזה שיעמוד במבחני ההתכנות הכלכלית ויבטיח המשך פעילות קהילתית חברתית, צמיחה ופיתוח.

הערכתי שבנית המודל תימשך מספר חודשים. לצערי המלחמה האריכה קצת את הלוי"ז (צו 8 של המעריך). אני מאד מקווה שעד סוף השנה נוכל לבוא עם מודל מגובש וסגור.

שיהיה לנו רק טוב וחג שמח!

תמי שניפר

חינוך חברתי - הנוער של היום

לימודים היכולת להתקדם בעולם גלובלי-טכנולוגי מוגבלת.

נורמות התנהגות בחברת הנוערים - תופעת שתיית אלכוהול ועישון סמים מחייבת התעסקות משולבת של ההורים וכל גורמי החינוך לאורך זמן. רוב העיסוק הוא בהסברה, מניעה ובמידת הצורך - הענשה. נכון להיום, במידה ויש בעיות, הן נקודתיות ואישיות. אירועי אלימות אינם קיימים בחברת הנוערים. ככלל, האווירה נעימה ומקבלת, תוך מתן דגש לחיזוק היחסים בין הבוגרים לצעירים, לקיחת אחריות ויוזמה אישית וקבוצתית.

ערכים ומסורת - הנוער שלנו מתנדב, עובד, ומעורב בחיי הקהילה. ישנו רצון לשמור על המסורת האשדותית ולחזק את הזהות של בני המקום והמצטרפים החדשים. רבים משתלבים כמדריכים ומדצ"ים בחינוך החברתי ומהווים דוגמה לילדים הצעירים. הם משתתפים ומובילים פרויקטים, אירועים וחגים. חג ה-90 אשר במסגרתו משתתפים רוב הנוערים בריקודים, שירים והופעות מהווה הוכחה טובה ביותר לכך.

לסיכומו של דבר - יש לנו ילדים טובים ונוער מצויין. חשוב שהם ימצו את יכולתם ולאחר סיום ביה"ס, יבצעו שרות משמעותי בצה"ל. חשוב שנעודד את מי שיכול לצאת להדרכה, פיקוד וקצונה. דרך זו תעצים את יכולתם האישית ואת השפעתם החיובית על החברה המקומית והחברה הישראלית.

בברכת חג 90 שמח לאשדות!

גיא צליל, מנהל חינוך חברתי

לעיתים קרובות אני נשאל בדאגה, איך הנוער של היום ביחס לנוער של פעם. "הילדים בימינו אוהבים מותרות, אינם מכבדים את המבוגרים ואוהבים לפטפט במקום לעסוק בפעילות גופנית. הם מתנגדים להוריהם ונוהגים בעריצות כלפי מוריהם". הציטוט נשמע ודאי מוכר ואף נכון לתקופתנו, אך הוא נכתב לפני למעלה מאלפיים שנה ע"י אפלטון. כנראה תמיד קיימת תחושה אצל כולנו שפעם היה יותר טוב.

השינויים להערכתי מתרחשים בעיקר במאפייני המציאות - שינויים חברתיים, טכנולוגיים, נגישות מידע, חשיפה תקשורתית, תרבות צריכה ועוד. לעומת זאת הנוערים/ילדים נשארו ילדים כמו פעם, מאז ימי אפלטון, עם צרכים רגשיים בסיסיים דומים.

המציאות היום מורכבת ומציבה אתגרים חינוכיים רבים. לילדים אפשרויות בחירה רבות ומגוונות ולעיתים מבלבלות. לדוגמה - חשיפה לתקשורת פתוחה ולתכנים של אלימות, מין, אסונות מתוקשרים ועוד. הפייסבוק והווצ-אפ חושפים אותם להתמודדות חברתית שונה, לעיתים אלימה, לעיתים מחרימה. האתגר של הורים ומחנכים הוא להיות שם עבורם, להשפיע, להציב דרישות, להגדיר גבולות ולכוון. ברמה הרגשית חשוב לדבר, להבין, להיות ערניים ולהכיל את הקשיים.

הילדים שלנו מאוד אוהבים ספורט, משחקי חוץ ומשחקי חברה. אמנם יש להם את גירוי המחשב, הטאצי וסוגי האייפון השונים, אך הקדמה חוסכת להם זמן התארגנות, כאשר בקריאת ווצ-אפ אחת כולם מתייצבים במגרש.

כך גם לגביי מוסר עבודה. הנוער אוהב לעבוד, אך קיימת ציפייה לתגמול. הוא צריך לעזור להוריו, להשתתף בנטל ההוצאות ולדאוג לכסף לבילויים וקניות שלו עצמו. בתחום הלימודים, הנוער שלנו סקרן ולעיתים הישגי. תעודת הבגרות הפכה להיות גורם למוטיבציה ללמידה, מתוך הבנה שללא

המרוץ ל-90 ילדי העתיד מחפשים את האתמול

השילוב בין בני הנוער לילדים הקטנים העביר שוב את המסר כי החינוך החברתי הוא הפנים והלב של הקהילה באשדות, וביכולתו גם לגשר על כל מחלוקות וקונפליקטים היסטוריים.

המשחק הגדול לא היה יכול לצאת אל הפועל ללא יוזמת המדריכים והתנדבות חברי קיבוץ שפינו מזמנם ונתנו את כל כולם בשביל הילדים, על כך תודה רבה!! הזדמנות מצוינת לתת מחמאות לחברת הנעורים שלקחו חלק נכבד בהצלחת המשחק וליוו את הילדים הקטנים במהלך המשחק.

מצורפות מספר חידות שנשאלו הילדים, בחנו את עצמכם....

1. במקום הזה, "גמבש" המלכה גידלה את הנסיך שלה, "שואג".
2. שם אורה, חרמונה וחסונה היו מבלות, מתייפייפות וכמובן גם מרכלות.
3. פעם היו מגדלים שם אלפונס, היום נשאר רק פסל למזכרת.

בברכת חג 90 שמח

צוות החינוך החברתי

לפני כמה חודשים ישבנו המדריכים וחשבנו איך בונים פעילות המציינת את חגיגות התשעים לאשדות.

עלו מספר רעיונות וחלומות כיצד לשלב 220 ילדים ונערים בחוויות ובהיסטוריה של הקיבוצים.

להבדיל מהמבוגרים, החלטנו לחגוג ביחד בשני הקיבוצים. וכך נוצר משחק ה-90....

חיטוט קצר בארכיון וגישה לתמונות היסטוריות ונדירות, העלו סיפורים וחוויות מתקופות שונות.

את התמונות והחוויות הפכנו לחידות ומשימות ברחבי הקיבוצים וסביבתם.

המטרות העיקריות שעמדו לנגד עינינו היו: הכרת ההיסטוריה של אשדות ומפגש עם חברי ותושבי הקיבוץ.

כך לדוגמה: אורי ניב וחגי ברוך לקחו חלק בתחנת "זיהוי תמונות של ותיקי אשדות" ובעזרת סיפורים מרתקים חיברו את הילדים (והמדריכים) לאנשים.

שרוליק וגלילה ברקאי עם סבלנות אין קץ חיכו באורווה ואישרו את קיומם של אורה, חרמונה וחסונה, "דיירות" האורווה המיתולוגיות.

דוח'ה אמיתי וראלי ראובני קיבלו את פני הילדים בבית א' ושפטו בתחרות כתיבת שיר הלל לאשדות (מצורף שיר לדוגמה...)

במרכז המזון (אתר התחמיץ) הפעילו בנצי בן נאים וארד בן דוד את הילדים בהומור רב ולימדו אותם מהו מוסר עבודה.

ברוריה שרון ויערה שקד לימדו את הילדים את ריקוד "השרליה" המסורתית הישן והטוב. בחדר האוכל פינקו את הילדים בעוגה תוצרת "בית" מבית היוצר של אריק ולירון ראובני.

כך גם במאוחד, אילן בן נון קיבל את פני הילדים במשימה מאתגרת ברפת. בעזרת יעל קציר במכבסת המאוחד חיפשו הילדים מספרי כביסה של ותיקי הקיבוץ.

הילדים חולקו לקבוצות עם חולצות בצבעים שונים וגאוות יחידה ובמשך יומיים התרוצצו על גבי אופניים, מילאו את הקיבוץ, החיו את העבר והעלו געגועים וחיוכים על פניהם של מי שנקרה בדרכם.

שירת המלאכיות המתוקה של פסח- ע. דיין

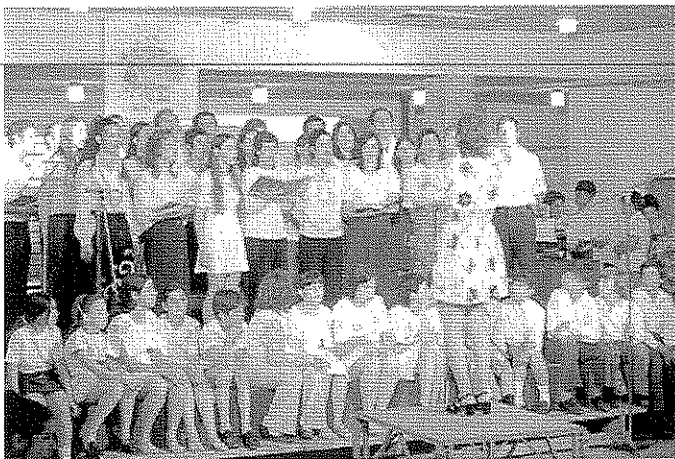
עשת) ובעלת התלתלים הבהירים היא שולמית גרשטנבליט (לימים גת) והיום שולה פאר.

מאירה ממשיכה לענג אותנו בקולה הנעים גם בשנים הבאות, ואינני מבינה למה הפסיקה הזמירה הפהירה לשיר, כי זו הייתה חוויה אדירה לשמוע אותן שרות יחד. ובכלל, זימרת המקהלה האדירה בניצוחו של אברהם ארליך בשיריו של יהודה שרת, הייתה נפלאה - אין דבר כזה בשום מקום בעולם! ואני נשארתי שבויה ברצון ובשמחה, עם זכר השירה הענוגה של המלאכיות הצעירות ועם יופיו של הנוף ופריחת הצאלונים על הדשא. ומודה לאלוהים שהצלחתי לשבור סוף-סוף את התנגדותה של אמי, והגעתי למשאת נפשי - לחיות בקבוץ!!!

שבת שלום וחג 90 שמח לכולנו

עמליה דיין- בת-ארי (במקור ליבוביץ')

מקהלת פסח – צילום – אליהו כהן

יותר מ-56 שנה עברו מאז שהגעתי כדי להיות בחברת הנוער באשדות יעקב איחוד. אבא חזר בדיוק ממילואים, והמזווה שהייתי אמורה להביא עמי כבר הייתה ארוזה; ואז שמענו ברדיו ש-יאבל כבד בקבוץ אשדות יעקב עם פטירתו של החבר זאב קרפ ממייסדי הקבוץ. אבא אמר שלדעתו כדאי לדחות את נסיעתנו למחר בבוקר, וכך אכן קרה. למחרת נסעתי עם אבא שלי באוטובוס עד לטבריה, שם חיכינו שעה ארוכה עד שהגיע האוטובוס שלקח אותנו לאשדות יעקב האיחוד. חבר שראה אותנו נסתבים עם מזווה ותרמיל, עצר את המשאית והתעניין: מה? לאן? הציג עצמו כאיציק קפלן ושאל אם אנו זקוקים לעזרה? אבא שלי לא היה יכול לוותר על סחיבת המזווה ורק ווידא עם החבר שאנחנו בדרך הנכונה למגורי חברת הנוער. הגענו למחסן של אביבה המטפלת, שקיבלה אותנו במאור-פנים והחלה מיד בהסברים ובסימון כלי המיטה שהבאתי, כדי שאוכל לקחתם היישר אל החדר בצריף שבו הייתי מיועדת להתגורר עם שלוש בנות נוספות מאותה חברה. נפרדתי מאבא שלי שחזר לקריית-חיים.

במשך כל תקופת חברת-הנוער נסענו לביקור אצל ההורים שלוש פעמים בלבד בשנה. ובהן חג הפסח, שהיה צפוף ממילא, וחברים הורשו להזמין קרובי משפחה רק אחת לשנתיים. גם כשהייתי חיילת, עדיין לא היינו מורשים להשתתף בליל הסדר. ורק כאשר השתחררתי, יכולתי סוף-סוף ליהנות מליל סדר קיבוצי שבא על חשבון סדר מסורתי ומשעמם בבית אבא. אל הבמה שהוקמה בחלק המחבר בן שני חלקי חדר האוכל, עולים כל חברי וחברות המקהלה, ועוד שתי ילדות מכיתה ג' או ד' - האחת שחורת תלתלים והשניה בהירת תלתלים. השתיים, בחולצות לבנות, מתחילות לשיר את 'ניצנים נראו בארץ', בקולות של מלאכיות קטנות ועדינות. כמעט התעלפתי משמיעת שירתן הענוגה של הילדות הצעירות והמתוקות הללו. לימים התברר לי שלמלאכיות השחרורת קוראים מאירה עודד (היום

ממש"א באהבה

יחד אני מאמינה שנוכל להתוות מדיניות ולקדם תהליכים בצורה מעמיקה, ומועילה.

אני רואה את התפקיד אותו אני מבצעת כפונקציה המקשרת בין השטח לבין מערכת הניהול הקיבוצי, נותנת מענה למנהלים, עובדים וחברים כאחד.

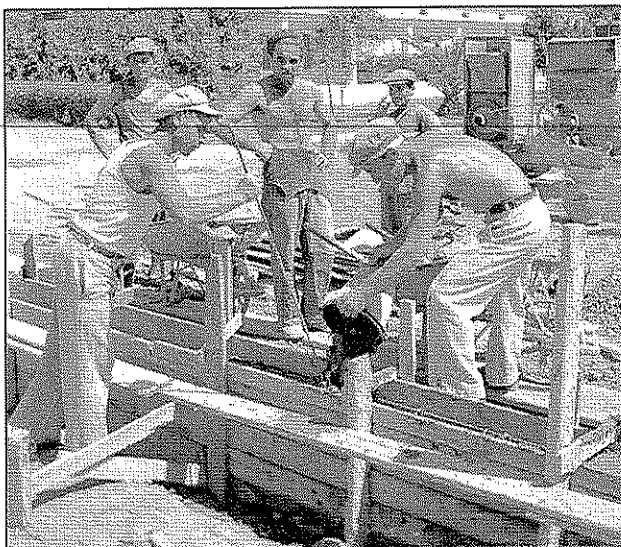
אשמח לתת עזרה ומענה לחברי הקיבוץ, בנושאים הנוגעים לתחום עיסוקי: ליווי בתהליכי חיפוש עבודה, שינוי קריירה, לבטים לגבי עבודה (מקום עבודה, שינוי תפקיד, קשיים בצוות ועוד ועוד), חילוקי דעות עם מנהלים ופתרון קונפליקטים, גם לעובדי חוץ.

אני נמצאת בקיבוץ בימי ראשון ורביעי ואשמח לפגוש בכל מי שחפץ בכך.

ניפגש בחגיגות ה-90. מזל טוב וחגיגות שמחות,

סמדר מטלון בירגר - מנהלת משאבי אנוש

בונים את אשדות – צילום אליהו כהן

חברי אשדות יקרים. לפני כשלושה חודשים, הגעתי לקיבוץ, לתפקיד מנהלת משאבי אנוש. את העמק הכרתי בכלליות, את אשדות פחות...

הגעתי לתקופת חגיגות ה-90 לעלייה לקרקע, תקופה פוריה ומלאת פעילות תרבותית וקהילתית. נוכחתי כי אשדות קיבוץ מקסים והתמלאתי תחושת שייכות.

למון ההתחלה, הכרתי אנשים נפלאים שדאגו לחבר אותי, להכיר לי ולהאיר לי את הדרך לכניסה נכונה לתפקיד, כניסה רכה ומהירה. היום, בחלוף שלושה חודשים, אני גאה לקחת חלק בקיבוץ הזה, עם אנשים נהדרים המעניקים שיתוף פעולה פורה ורצון לקחת חלק ולהתנדב,

אך החשוב מכל ולפני הכל: **אנשים - אנשים טובים.**

וקצת עליי: שמי סמדר, נולדתי וגדלתי בכפר תבור וכיום אני תושבת כפר קיש. בעלי, איתם, הוא בן למשפחה חקלאית העוסק בניהול פרויקטים חקלאיים במרכז חקלאי העמק ושני ילדיי הם אמיר בן ארבע ויאיר בן כמעט שנתיים.

תמיד ידעתי שאני רוצה לעבוד עם אנשים, כבר מאז שירותי הצבאי בחוות השומר כמפקדת חיילי מקא"ם, ובהמשך בלימודי התואר הראשון והשני במדעי ההתנהגות וייעוץ ארגוני. את הקריירה התחלתי בתחום הגיוס; בתחום זה יש לי ניסיון נרחב ובהמשך עבדתי כמאבחנת במכון אדם מילא - מכון אבחון תעסוקתי.

כיום, כמנהלת ממש"א של הקיבוץ, אני עוסקת בתחום רחב יותר: עוסקת באנשים ועם אנשים, בתהליכים; מאמינה ויודעת שאועיל ואקדם.

בימים אלה הקמנו צוות משי"א שיהיה לי לעזר בבניית תהליכים מערכתיים, על מנת למסד את הקיים ולקדם תהליכים חדשים באשדות.

הצוות מונה, בנוסף לי כמנהלת משי"א, את דורון ר' - מנהל הקהילה, עומר כהן, שי אורבך, רונית איתן ויונתן אלתר.

פני אשדות מדורי דורות

ציורים שצייר דובי שושני לאורך השנים... משפ' השפיראים והשושניים

מי ומה באשדות

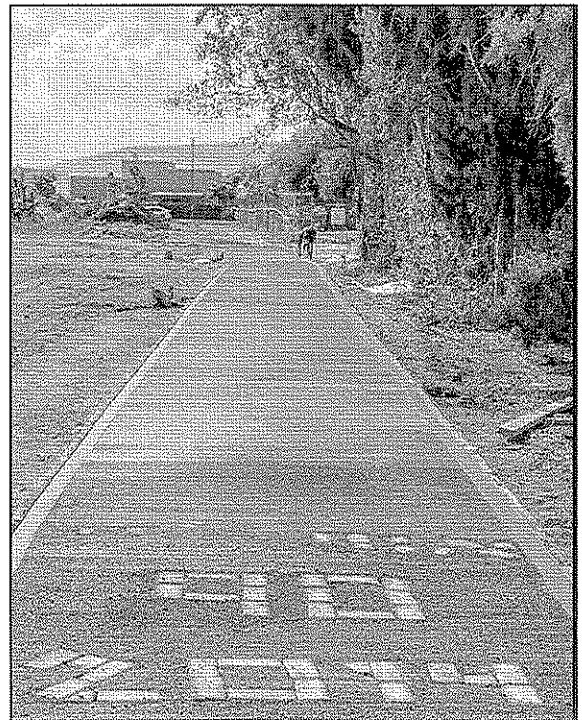

פנו אלי מספר חברים בשאלה מתבקשת, האם אנחנו מתכוונים להוציא עלון חגיגי לרגל התשעים. גם להם לא ידעתי מה לומר. בתחילה סברתי שאין בכך צורך משום שכל עלוני השנה הנוכחית מרובים במלל ותמונות מן העבר; אלא שמחשבה נוספת הביאה אותי לתובנה שמאחר והעלון שייך בסופו של יום לציבור, ולא לעורכיו, מן הראוי שנענה לרחשיו, גם אם תקציבנו הצנוע יצא נפסד מכך. והנה לפניכם עלון די שמן שאתם כתבתם, איירתם, שירבטתם, ואנחנו - כלי יוצר בידכם. תודה מיוחדת לאירית, שותפתי הנאמנה, שבזכות נסיונה, מירצה ותושייתה, הצלחנו, כך אני מקווה, להביא מוצר ראוי.

• את חג השמונים עשו שני האשדותים במשותף, אולי כחלק ממסע התעוררות והתפכחות, ואולי בגלל רצון לחסוך בהוצאות; אבל את העשור הבא, התשיעי במספר, העדיפו לציין בנפרד. למה? תלוי את מי שואלים. יש הטוענים שהדבר נועד לקדם מטרות לוקאל פטריוטיות כמו קליטת דור הבנים, אחרים אומרים שממילא כל קיבוץ מתנהל בפני עצמו, וקירבה פיזית אינה תנאי הכרחי לחוג ביחד, כאשר החיבור אינו טבעי לחלוטין. אהרלה הדר, בעיניי, הוא המייצג הכי נאמן של 'אשדות המאוחדת'. לדידו הפילוג היתה תאונה מיותרת ועכשיו הזמן לאחד את השורות ולהפוך לאשדות אחת. הוא עצמו, שכיבב במופע של קיבוצו והוכיח יכולות משחק לעילא ולעילא, מיישם הלכה זו למעשה, הן במפגשים בחצר ביתו, והן בקשרים אישיים הדוקים שהוא מטפח.

• אגב, מסיבת התשעים המרגשת של שכנינו מהמאוחד - זו לוותה לכל ארכה בחזיון של ברקים ורעמים שהלך והתגבר ככל שהמופע התקדם. דקות ספורות לפני תום המסכת, נפתחו ארובות השמים וגשם רטוב למדי החל יורד. הקהל האשדותי שנס מפני הגשם, שב וחזר כעבור דקות למקומו, והקטעים החסרים הושלמו. מחזות אלה עוררו את השאלה המובנת מאליה, מה יקרה אם חלילה נופתע אנחנו, והתשובה

• אם היא תיקרא **מידרפה משלבת** או **מידרפת השילוב** אין זה משנה, העיקר שזכינו בתב"ר המועצה לכבוד התשעים, ונתברך בקרוב במדרכה רחבה שתחבר בין הקיבוץ הוותיק, האגשי"חי, לבין ההרחבה הקהילתית שהיא כבר חלק מאיתנו ואנחנו ממנה. אין ספק שמדובר בצורך אמיתי שיעביר את מרכז הכובד של התנועה הדו-גללית מההרחבה אל בית הספר, לעורק הקצר והבטוח ביותר.

• חברת קיבוץ מהותיקות פוגשת אותי בכל-בו, יומיים לאחר צאת עלון סוכות ואומרת לי נכוחה: 'העלון האחרון היה אנמיי, לא ידעתי מה לענות לה. זכותו של קורא להביע את דעתו, אפילו בכל-בו, ומי אני שאחלוק. ואז הוסיפה: יואני לא היחידה שאומרת את זה. אנמיה היא מחלה שמקורה בחוסר כדוריות אדומות בדם, שנכנסה לשפה העברית כאנלוגיה לדבר סתמי, ירוד, נטול עומק. תהיתי מדוע אמרה את שאמרה בנסיבות שאמרה. ואז נזכרתי במשהו ולא אפרט כאן. לאחרונה

מי ומה - סוף

• אודה ואתוודה ביום חגנו, ללא פוליטיקלי קורקט, שעל הימנון התשעים (מילים לחן ועיבוד - אלון ורונית אוחנה המוכשרים) אני לא ממש משתגע. הוא קיצבי, הוא קולח, הוא צעיר ותוסס, אבל... 'חוטא' לטעמי בקליפיות יתר, שמזכירה קצת, ותסלחו לי על ההשוואה, תשדיר בחירות.

• וקצת דעה אישית בענייני חולין: המחירים גובה מועצת עמק הירדן מתושביה בעבור ארועי ספורט ותרבות גבוהים למדי, קל וחומר שמדובר בפנסיונרים, שנאלצים לשלם עשרות שקלים מכיסם על השתתפות כמעט הרואית בהקפת הכנרת או צליחתה. איש לא היה בא בטרוניה (והאמינו לי- בדקתי) לראש המועצה או מנכ"ל, אילו פטרו מתשלום את אותם פנסיונרים אמיצים בודדים, שחורקים שיניים בעליות ומדווחים בקלילות בירידות. מועצה שמכבדת את תושביה, ואת גימלאיה בפרט, תצא נשכרת מכך בסופו של יום.

• גם הגן הארכיאולוגי יוצא לדרך ובימים אלה מוקם בעזרת חגי ברון ורשות העתיקות.

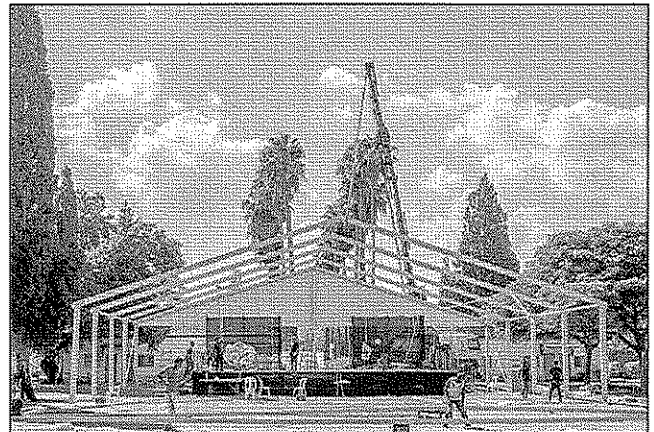
חג שמח!

עלון חג המשק 90 לאשדות 1451

עריכה ומי ומה – אבנר רון
עיצוב שער – ברכה פונדק, צילום השער – אליהו כהן, צילומים מי ומה – עמוס גל
איור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

היא אוהל ענק, שאם וכאשר יוחלט על הצבתו, יגן על השחקנים ועל הקהל כדי שההצגה הטובה בקיבוץ לא תשתבש. נכון לכתובת שורות אלה, כ-48 שעות לפני פתיחת מופע הקסמים, עדיין אין החלטה סופית בעניין זה, אבל היד לא לא משה מהדופק.

עידכון של הרגע האחרון – האוהל הוזמן ויוצב במקומו בעקבות תחזיות הגשם הצפויות. שנהנה!

• אם בגשם עסקינן, הרי שיום לאחר הקפות שמחת תורה, בשיתוף חסידי ברסלב, עליהן הרחיב יונתן ברשימתו, התקדדו פני השמים וביום ראשון קיבלנו בתוך כשלושים דקות 20 מ"מ גשם, שפיצו אותנו על תקופת יובש ארוכה ומכבידה. הגשם ניקה היטב את האבק הרב שהצטבר מן הקיץ ועורר ציפיה לחורף משמעותי הרבה יותר מקודמו.

• פתיחת תערוכת אומני אשדות לרגל חג התשעים, התקיימה ביבית גבריאל בשבת אביבית שטופת שמש, בנוכחות קהל ביתי אוהד ומפרגן. באו שם אשדותים מן ההווה לצד כאלה שחצו את הקוים, אך אשדות נותרה טבועה בדמם, והשירה שיצאה מן הלבבות היתה זכה ומעוררת השראה. היצירות עצמן מעידות על יוצריהן וכבוד גדול לקיבוץ שבתוכו או בהשראתו חיים אומנים כל כך מוכשרים.